



**ЗВІЛЬНЕНА З ПОЛОНУ
ЇДЕ НА ФРОНТ**

с.4



СЕРЕДА
29 березня 2023

№13 (1630)



**МАЮТЬ ПОБУДУВАТИ
ЧОТИРИ ЗАВОДИ**

с.3



10⁰⁰ грн
1 блок

Газета є членом Всесвітньої Газетної Асоціації

20MINUT.UA

ПОМЕРЛІ РЯТУЮТЬ ЖИВИХ ПРО ТРАНСПЛАНТОЛОГІЮ У ВІННИЦІ

► За два останні роки у нашому місті провели чотири операції з трансплантації донорських органів. Це чотири врятованих життя. І це тільки початок

► Далі, впевнені лікарі, пересадку органів у Вінниці робитимуть частіше. Не лише нирок, але й серця, печінки та легенів

► Поговорили з трансплантологами й пацієнтами, які живуть із донорськими органами, аби розібратися, чому суспільство має змінювати своє ставлення до цієї галузі медицини

с.6-7



Перша у Вінниці операція з пересадки нирки від неродинного донора. Зараз аналогічних трансплантацій потребують щонайменше 30 вінничан



«ПІД ЧАС ТРИВОГИ МАЄТЕ БУТИ НА ПАРІ»

► Адміністрація коледжу мистецтв вирішила, що перехід до укриття під час тривоги не має бути обов'язковим. І вчителі будуть вирішувати, спускатися в підвал чи ні. Ініціатива очікувано обурила частину студентства

с.8



РОБЛЯТЬ ПРИЛАДИ НІЧНОГО БАЧЕННЯ ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ

► Понад сто «нічників» передали на фронт активісти «Дорожнього контролю». Камери від активістів стоять на різній техніці — від легкових авто до бронетехніки. Розпитали про особливості розробки та скільки вона коштує

с.9

РЕКЛАМА

Передплати газету RIA онлайн на сайті Укрпошти

- Швидко та без черг
- Сплачуй картою або за реквізитами

peredplata.ukrposhta.ua

Квартира у Вінниці

за **20 900\$**

можливе розтермінування до 18 місяців

WWW.DOBROBUD.NET

073-051-07-07
098-051-07-07

Вул.Сергія Зулінського 396

ДУМКА

НАТАЛІЯ ІШКОВА

ПСИХОТЕРАПЕВТ



Війна гойдає злість

Злість — дуже сильна та корисна емоція. І важливо направляти її на раціональність. Злість — це сила. Завдання нагадати собі про це і зробити з цієї сили щось корисне, поки вона є.

Під час війни конфлікти — це цілком нормально. Під час будь-яких стресів люди починають поводитися більше як тварини, включаються механізми виживання.

Інтелектуалами керують не інстинкти, а цінності. Пам'ятаймо.

Кожен день ми маємо робити три задачі: соціальну, спортивну і когнітивну.

Ми маємо підтримувати спілкування зі «своїми». Наша сила в єдності. Нам потрібні люди для життя.

Нам потрібен рух, особливо в стресі — це стабілізує, приводить до тями і надає сил. Хоча б три присідання, або ходьба колами — будь-яка активність. І нам потрібні наші мізки і здатність вчитися, запам'ятовувати і аналізувати. Тож вкрай важливо, і в тому числі для профілактики посттравматичного стресового розладу, задіяти цю функцію.

Після етапу апатії ми виходимо у фазу стабілізації. Емоційні хвилі повторюватимуться, але оскільки ми з ними вже знайомі, вони проходять м'якше. У цей період ми думаємо, що буде далі, звикаємо і все одно будемо плани на майбутнє. Усвідомлюємо, що все змінилось і треба жити відповідно до нових умов.

Дуже важливо вийти на фазу адаптації, в якій ми діятимемо раціонально, усвідомлено та стабільніше.

Пам'ятаємо: нам потрібно не лише вижити, а й жити під час війни.

У стані адаптації слід зрозуміти: ми знаходимося в нових умовах на невизначений термін. Війна — це частина життя, а не навпаки. Будь-який період має здатність закінчуватися. Однак це питання часу та турботи про себе. Піклуйтеся про себе та обирайте себе до життя, адже саме ви маєте можливість координувати ваш стан.

СКІЛЬКИ КОШТУЄ ОРЕНДА ЕЛЕКТРОСАМОКАТІВ

Електротранспорт ■ На вулицях Вінниці знову можна побачити містян на електросамокатах. Вже стартував сезон поїздок й у місті працюють три служби для оренди цього транспорту — Bolt, Ecos та Ewings. Розповідаємо про ціни на їхні послуги та показуємо, чи змінилася ціна у порівнянні із сезоном 2022 року



НАТАЛІЯ КОРПАН, RIA,
(097)1448132

Електросамокати — це популярний вид електротранспорту. Чимало людей обирають самокати, аби уникати заторів, не мати проблем із паркуванням та бути мобільними. Люди часто обирають самокати також просто як розвагу та орендують їх на пів години для прогулянок.

Для того, щоб скористатися самокатом будь-якого сервісу, потрібно відсканувати QR-код на ньому. Далі — відштовхнутися та натиснути на ручку газу, далі під час руху плавно тиснути на гальма. Наприкінці поїздки потрібно припаркувати самокат та сфотографувати у застосунку, аби поїздка вважалася завершеною. У компанії рекомендують лише повнолітнім їздити на електросамокатах.

У нашому місті на вулицях можна зустріти електросамокати зеленого та жовтого кольорів від трьох різних компаній. Порівнюємо кожен із сервісів, та розповідаємо вам про умови, які вони пропонують для користувачів.

BOLT

Ціна оренди: 9 гривень за розблокування та 2,90 — за хвилину їзди.

Тобто, за пів годину поїздки на електросамокаті вам доведеться заплатити 96 гривень.

Торік у серпні вартість розблокування коштувала аналогічно, однак хвилина поїздки вартувала — 1,90 грн.

У компанії рекомендують користувачам користуватися велодоріжками та обмежити максимальну швидкість до 15 км/год, допоки ви не досягнете належного рівня майстерності керу-

вання. Максимальну швидкість, яку пропонують — 20 км/год.

Також попереджають, що самокат розрахований на одного користувача.

Також у Bolt є можливість резервування самоката на три хвилини, така послуга безкоштовна. Скористатися нею корисно, наприклад, у випадку, коли ви доходите до місця, де стоїть самокат і хвилюєтеся, аби його раніше за вас не орендували.

Самокати можна замовляти у тому ж однойменному додатку, де й таксі від цього сервісу.

E-WINGS

Ціна оренди: 9 гривень за розблокування та 2,50 — за хвилину їзди.

Найдешевший абонемент коштує 69 гривень, і за ці гроші вам пропонують 10 днів безкоштовного розблокування

За пів години їзди вам потрібно буде заплатити 84 гривні. Торік у серпні вартість розблокування та хвилини поїздки коштувала аналогічно.

На цих самокатах максимальна швидкість, з якою ви можете їхати, теж до 20 км/год.

У цьому сервісі також пропонують таку функцію, як мультиоренда. Ви можете орендувати два самокати з одного девайсу.

На сторінці E-wings прописують, що самокат необхідно перевозити руками пішохідними переходами і уникати виїзду на проїжджу частину. Як кажуть, користуватись електросамокатом можна тільки у тому випадку, якщо вага користувача не перевищує 100 кілограмів, тобто вдвох їздити на ньому не можна.



На вулицях міста вже знову часто можна зустріти користувачів електротранспорту, найпопулярніший — самокати. У Вінниці є три компанії, які здають їх в оренду

ECOS

Ціна оренди: 7 гривень за розблокування та 2,50 — за хвилину їзди.

Їзда на самокатах цієї компанії обійдеться найдешевше, за пів години ви заплатите — 82 гривні.

З одного девайсу можна орендувати три самокати. Також ви можете користуватися функцією «пауза», щоб не завершувати поїздку та для того, щоб ніхто не взяв самокат до вашого по-

вернення. Її вартість: 1 гривня/хвилина.

Як читаємо на їхньому сайті, мінімальна сума для початку поїздки на одному самокаті — 50 гривень на балансі, що дорівнює 15-трьом хвилинам катання на самокатах ECOS.

У компанії також доступні абонементи. Найдешевший коштує 69 гривень й за ці гроші вам пропонують 10 днів безкоштовного розблокування, похвилинна вартість буде зніматися згідно з тарифом.

Досі немає правил для електросамокатів

Ми питали містян на вулицях Вінниці про їхнє ставлення до електросамокатів, і більшість відповідей були негативні. Вінничани скаржаться на відсутність відчуття безпеки у пішохідних зонах через те, що користувачі електросамокатів їздять надто швидко та необережно. Ті ж, хто користується цим видом електротранспорту, говорять, що головне — це дотримуватися правил безпеки на дорогах як кермувальникам самокатів, так й пішоходам. Переглянути відповіді вінничан можете у нашому відео за посиланням: <https://youtu.be/uiVzEnjaNb8>. Раніше ми вже писали, що з огляду на те, як взаємодіють користувачі електротранспорту з пішоходами та водіями, то можна зробити висновок, що до цього

«самокатного буму» не цілком готова ні інфраструктура, ні містяни, ні законодавство.

Бо зростання популярності електросамокатів та відсутність дотримання ПДР (що вже призвело до багатьох аварійних ситуацій) — суттєво знижує безпеку пішоходів та автомобілістів. Крім того, цей транспорт у нашій країні досі поза правовим полем. Тому, як оформлювати такі ДТП, як страхувати власне життя, та навіть як правильно їздити на цьому транспорті — наразі незрозуміло.

У країнах Європейського союзу електросамокати прирівнюють до мопедів. Тому там, навіть велодоріжками рухатися на них заборонено. В нас же ПДР — це досі правила, які не адаптовані до сучасних умов.

МИ ЗАПИТАЛИ ВІННИЧАН



ВОЛОДИМИР (40), БЕЗРОБІТНИЙ: — Мене не влаштовує, що у самокатників відсутня культура поведінки. У мене в самого є самокат, але я їзджу обережно.



ЗОЯ (45), ПІДПРИЄМИЦЯ: — Головне, щоб вони не нашкодили ні собі, ні оточуючим. Я не відчуваю себе у безпеці, коли поряд проїжджають самокати.



ІВАН (20), ВЕЛОКУР'ЄР: — Погано ставлюсь, що люди, які користуються електросамокатами, мають як мінімум проходити інструктаж перед реєстрацією.



ОЛЬГА (36), ЮРИСТ: — Жахливо ставлюсь. Для них немає ні дороги, ні правил, нічого. Якщо для автомобілістів є правила, то і для самокатників вони мають існувати.



СЕРГІЙ (62), ПЕНСІОНЕР: — Коли вони ганяють на всю між пішоходами, то це не дуже зручно. Мені спокійніше йти, коли їх взагалі немає.



ОКСАНА (38), ВИХОВАТЕЛЬКА ДИТСАДКА: — Насправді, я ставлюсь позитивно. Моя донька катається на самокаті, нікого не збила, нарікань на неї не було.

Як ви ставитесь до громадських самокатів?

ПЛАНУЮТЬ ПОБУДУВАТИ ЧОТИРИ ЗАВОДИ НА ОКОЛИЦІ ВІННИЦІ

Інвестиції ■ Чотири компанії хочуть взяти участь у розбудові індустріального парку «ВінІндастрі». На ділянці, площею 13 гектарів, планують побудувати виробничі потужності, де робитимуть будівельні матеріали, пристрої для фарбування, надміцні мішки та альтернативні види палива. Скільки створять робочих місць?



ВАЛЕРІЙ
ЧУДНОВСЬКИЙ, RIA,
(063)7758334

У Вінниці завершили пошук інвесторів, які побудують свої промислові об'єкти на території індустріального парку «ВінІндастрі». Про це на своїй facebook-сторінці повідомив заступник міського голови Андрій Очеретний.

«Днями відбулося підписання Меморандуму про розуміння між Вінницькою міською радою та компанією «БадМ», яка є провідним продавцем на фармацевтичному ринку України», — написав він.

СКІЛЬКИ У НАС ПРОМИСЛОВИХ ПАРКІВ

Індустріальний парк є територією, яка виділена у місці для промислового розвитку. Вінницькі індустріальні парки зосереджені на околиці міста, в кінці Немирівського шосе. Це Вінницький індустріальний парк, Вінницький кластер холодильного машинобудування (UBC GROUP) та Вінтер спорт (HEAD GROUP). А наприкінці минулого року міська рада створила ще один — «ВінІндастрі», теж на Немирівському шосе, з площею 13,086 гектара.

Тут, за рішенням депутатів, можуть бути такі підприємства:

- офіси керуючої компанії, учасників та інших суб'єктів індустріального парку, фінансові установи, об'єкти маркетингу та реклами;
- заклади дошкільної освіти, заклади загальної середньої освіти, заклади вищої, фахової

передвищої та професійної (професійно-технічної) освіти;

- наукові парки, акселератори, лабораторії з розвитку інноваційних технологій;

- багатоцільові зали для проведення наукових конференцій та інших заходів;

- пожежні частини;

- озеленені території, як один з напрямків Зеленого курсу Вінниці;

- виробничі, складські будівлі та споруди, об'єкти логістичної інфраструктури;

- інженерні будівлі та споруди;
- об'єкти поводження з відходами (крім захоронення відходів);

- інші об'єкти, не заборонені законодавством.

Очікуваний розмір інвестицій — від одного до п'яти мільйонів доларів на один гектар землі. За прогнозами міської ради, в цьому індустріальному парку вдасться створити 800 робочих місць.

За рішенням міськради, будівництво та запуск в експлуатацію нових заводів очікується в термін до 2028 року.

ЯКІ ВИГОДИ ОТРИМУЮТЬ ІНВЕСТОРИ ТА МІСТО

Учасники індустріального парку отримують низку переваг.

Зокрема, звільнення від пайової участі, пільги на імпорт із країн — членів Світової організації торгівлі, звільнення від мита (залежно від типу обладнання і майна), пільги на земельний податок, мінімальна орендна ставка тощо.

Для чого місту потрібні індустріальні парки, пояснював міський голова Сергій Моргунов:

«2018 рік — в індустріальному парку «Вінницький кластер хо-



Компанії «Візарді» та «СмартЛайн» поділилися візуалізаціями своїх майбутніх підприємств. Перша спеціалізується на виробництві металевих будматеріалів, а друга — на фарбуванні та виробництві приладів для цього

лодильного машинобудування» працювало нове підприємство «Грін Кул», а це нові робочі місця (наразі тут працює близько 650 людей), а також надходження до бюджету.

2021 рік — група компаній HEAD почала будувати свій завод у межах парку «Вінтер Спорт» (інвестор планує створити 1200 нових робочих місць).

2022 рік — компанія «ЮПаркс» взяла в управління Вінницький індустріальний парк із метою

За рішенням міськради, будівництво та запуск в експлуатацію нових заводів очікується в термін до 2028 року

створення унікального агрофуд-техкластеру (передбачено створити близько 2000 нових робочих місць)», — писав мер на своїй facebook-сторінці.

ХТО ПОДАВ ЗАЯВКУ НА ЧЛЕНСТВО У «ВІНІНДАСТРІ»

Як повідомляли на початку матеріалу, четвертий промисловий парк заповнений на 100%. Тут планують побудувати свої виробничі потужності чотири компанії. Хто вони та що про них відомо?

FIREWOOD. Компанія зареєстрована у Вінниці. Її керівник Олексій Формагей. Ця фірма займається виробництвом промислового обладнання для сушіння, накопичення і транспортування сировини, такої як стружка, тирса, технологічна щепка, включаючи також перероблення паливних дров. Також підприємство виробляє пакувальні матеріали для продукції різного роду — серед них «біг-беги» — величезні мішки, які використовуються в сільгоспі.

В індустріальному парку FIREWOOD планують налаштувати виробництво «біг-бегів» (перший етап, який планують ввести в експлуатацію у 2023 році), а також виробництво ліній обладнання для виготовлення альтернативних видів палива (2 етап, який введуть в експлуатацію у 2024 році).

На новостворені виробничі потужності планують найняти до 200 людей. У Вінниці в компанії вже є два цехи, на яких працюють 50 людей.

«СмартЛайн». Компанія зареєстрована у Вінниці. Керівником є Олександр Бебех. Фірма спеціалізується на виробництві обладнання для порошкового фарбування металовиробів.

На території «ВінІндастрі» це підприємство хоче побудувати виробничо-складські приміщен-

ня з адмінбудівлями. Загальна площа — до п'яти тисяч квадратних метрів. Кількість робочих місць, які будуть тут створені, близько 120.

«Візарді». І ця компанія також має вінницьку прописку. Створена в лютому 2023 року. Її очолює В'ячеслав Ковальчук.

Компанія спеціалізується на металообробці в галузі будівництва і сільського господарства. На території промислового парку хоче побудувати завод, де вироблятимуть будівельні металоконструкції, оздоблювальні конструкції в новобудовах, корпусні шитові та електрошитові тощо.

Загалом компанією «Візарді» буде створено близько 120 нових робочих місць.

«БадМ». Остання компанія, яка долучилася до індустріального парку «ВінІндастрі».

І на відміну від попередніх учасників, ця фірма не є вінницькою — зареєстрована у 2002 році в місті Дніпро. Керівником є Дмитро Бабенко. Має вид діяльності — гуртова торгівля фармацевтичними препаратами.

На території промислового парку товариство хоче збудувати торгово-офісний складський комплекс. Загальна площа сягатиме 12 тисяч квадратних метрів. На базі нового приміщення будуть працевлаштовані 250 людей.

Перша городина на Привокзальному ринку. Дізналися ціни на несезонні овочі та фрукти

ЛАРИСА ОЛІЙНИК, RIA, (068)0060772

Із настанням весняного тепла на вінницькому Привокзальному ринку з'явилися перші тепличні овочі, ягоди і фрукти. Багато товару імпортного, дещо вирощують у вітчизняних господарствах. Ціни кусаються, але люди купують.

— От ціни, щодня ростуть, — чути від покупців на ринку. — Минулого року вдвічі все коштувало менше.

— Війна, що ви хочете, — від-

повідають продавці. — З Херсонських теплиць овочі вже не возять...

Ми пройшлися рядами і дізналися ціни на улюблену городину.

Огірки зараз у середньому коштують 90–160 грн/кг, залежно від сорту. Ціни на томати теж залежать від сорту. Коктейльні помідори коштують 90 грн/кг, звичайні — по 85 гривень.

Перець болгарський теж не дешевий — 110–140 грн/кг. Баклажан продають по 100 грн. Нова-

чок сезону, кабачок, коштує до 120 грн/кг.

За кілограм молоді капусти продавці на ринку просять 60–70 грн, а от редис коштує більше — 90 грн/кг.

Зелень до салатів теж на вагу золота. Молода цибуля обігнала жовту, і коштує по 130–150 гривень за кілограм. Кріп і петрушка — 30 гривень за пучок.

А що в нас на солоденьке? Яка ринкова вартість ягід та фруктів? Полуниця нині на ринку вартує по 250 гривень за кілограм.

Цитрусові коштують дешевше: апельсин 50 грн/кг, мандарин 65 грн/кг. За екзотичний банан просять 40–60 грн/кг, за виноград — 150 грн/кг.

Кожного року навесні зростає ціна на ранні овочі, але у 2023 році це посилюється через кілька факторів. Фахівці переконують, що це відбувається через тимчасову окупацію частини територій, де вирощувались тепличні овочі.

— Помідори в Україну завозять переважно з Ізраїлю та

Іспанії, — говорить товарознавець Алла Тернова. — При цьому Туреччина обмежила експорт помідорів через землетрус, який стався нещодавно, все це впливає на їхню ціну.

Ціни на городину до кінця травня не зміняться в менший бік. Навпаки, очікується зростання на деякі товари навіть на 25–30%. Традиційно сезонні зростання цін відбуваються до того моменту, поки не з'являються перші овочі з відкритого ґрунту з нашої території.

КОРОТКО

**Діти зібрали
Понад 240 тисяч**

■ У Вінниці у ці вихідні відбувся «Дитячий благодійний вікенд». У ньому взяли участь близько 90 маленьких благодійників. Це учні майже 20 закладів культури та освіти міста, вихованці підліткових клубів та самостійні волонтери. Усі разом зібрали гроші на допомогу ЗСУ.

Захід активно підтримували містяни, повідомляє міська рада. Люди купували речі, виготовлені дитячими руками, донатили кошти під час невеличких концертів та шахових змагань. Таким чином юні волонтери набрали понад 240 тисяч гривень.

**Запрошують
на конкурс**

■ У Вінниці юнаків та дівчат 12-15 років запрошують долучитися до участі у конкурсі «Вінниця у коміксах». Це можливість проявити свої художні здібності, втілити креативну ідею про рідне місто у коміксі та стати автором друкованої збірки.

Учасники конкурсу мають подати на розгляд журі власні ілюстрації в жанрі коміксу, виконані у будь-якій художній техніці.

На ілюстраціях повинна бути зображена Вінниця, її архітектурні пам'ятки та визначні місця, а також персонаж, який символізує місто. Це може бути вигаданий герой, який на думку автора може стати символом Вінниці. Також можна зобразити видатну постать з минулого, яка зробила великий внесок у формування міста.

Прийом робіт у перший тур конкурсу триватиме до 10 квітня. Роботи потрібно відправляти на електронну адресу: bibliofan.com@gmail.com

**Посадили
за «руській мір»**

■ Сімейний лікар підтримувала та виховувала злочинні дії російських окупантів. Як інформує Управління СБУ у Вінницькій області, зібрали обґрунтовані докази вини ворожого пропагандисти.

«Сімейний лікар однієї з амбулаторій Вінницької територіальної громади після початку повномасштабного вторгнення виявила вірність ворожій пропаганді щодо агресії РФ проти України, — зазначають у повідомленні СБУ. — Слідчі задокументували проведення розвідувально-підривної діяльності на шкоду державній безпеці України».

У суді жінку визнали винною у поширенні матеріалів, у яких містяться глорифікація осіб, які здійснювали збройну агресію російської федерації проти України, та засудили до двох років позбавлення волі.

ЗВІЛЬНЕНА З ПОЛОНУ НАТАЛЯ ІДЕ НА ФРОНТ

Герої війни ■ Наталя Фіялова, медик батальйону морської піхоти, знову стане у стрій. Здавалося, після звільнення з полону, де провела понад пів року, жінка назавжди розпрощається з військовою службою, але в неї інші плани.

Ще одна її турбота — розшук чоловіка, якого, як і її, взяли в полон майже рік тому у Маріуполі. Відтоді жодної звістки від її Олександра



ВІКТОР СКРИПНИК, RIA,
(067)1079091

Наталя Фіялова на війні вже п'ять років. Мешканка Бару у 2018 році підписала контракт із ЗСУ. Жінка не мала медичної освіти, за освітою була перукарем, за професією — кухарем. Пройшла курси і стала санітаром, служила у 501 окремому батальйоні морської піхоти. З 2018 року уже воювала на передовій. Спочатку була стрільцем-санітаром, згодом — отримала посаду старшого стрільця, помічника гранатометника.

З грудня 2021 року рятувала побратимів із 501-го батальйону морської піхоти у Широкиному на Донеччині. Саме там і зустріла повномасштабну війну 24 лютого.

Медикиня потрапила до російського полону в Маріуполі 5 квітня, коли перебувала на заводі Ілліча. У жовтні 2022 року Україна провела черговий масштабний обмін полоненими та повернула додому 108 жінок. Серед них була і Наталя Фіялова. Нині вона знову збирається на фронт.

**ЩОБ БУЛО ШВИДШЕ,
ОПЕРУВАЛАСЯ У ПРИВАТНІЙ
КЛІНІЦІ**

Жінка каже, що іншої думки, ніж повертатися до своїх, у неї не було.

— Навіть під час перебування у полоні? — запитують пані Наталю.

— Так, навіть тоді, — говорить вона. — Думала, якщо вдасться вибратися з пазурів рашистів живою, підлікуюся і знову до своїх на службу.

І це за умови, що в неї є важлива причина залишитися вдома — підрастає маленький Матвійко, внук.

Непроста ситуація з донькою, мамою хлопчика. Вона потребує лікування. На неї чекає операція. Саме тому Наталя Фіялова звернулася письмово до свого начальника у батальйоні з проханням

надати дозвіл на перенесення терміну повернення у частину.

Намагаюся зрозуміти, чим пояснити таке велике бажання повернутися на службу.

— Словами це не передати, — каже пані Наталя. — Це десь там глибоко в серці. Тебе тягне до людей, з якими пройшла важкі випробування, спочатку у боях, потім у полоні. Повторюю, не можу пояснити це словами.

Коли донька каже їй, мамо, давай щось будемо думати, аби ти залишилася вдома, Наталя відповідає: «Думати будемо після

**— Якби не лікування,
не операції, давно
була б з побратимами.
Це бажання словами
не передати... — каже
Наталя Фіялова**

Перемоги, а зараз я маю повертатися до своїх».

— Донька знає і, дякувати їй, розуміє, що це мій вибір, моє рішення, моє бажання, і я його не зміню, — наголошує співрозмовниця.

За час після звільнення з полону, а це сталося 17 жовтня 2022-го, вона не раз ловила себе на думці, що хоче швидше повернутися до побратимів. Якби не лікування, не операції, уже була б у своєму підрозділі, але лікарі не дозволяли.

Щоб пришвидшити лікування, одну з операцій їй робили у приватній клініці.

— У нашому військовому медичному закладі була черга на операцію, — розповідає пані Наталя. — Я не стала чекати, звернулася у приватну клініку. Запитую, хто платив?

— Мені зробили знижку, — каже у відповідь. — Медики дуже уважно поставилися. Вдячна їм доземно. І за кваліфіковану роботу, і за той вияв уваги, який відчувала. Їхня увага стала для мене додатковими ліками. Нині почувуюся добре.

Орден вручив президент

Торік, 2 грудня, у Києві глава держави зустрічався зі звільненими з полону. Запросили на зустріч і Наталю Фіялову. Несподіванкою для неї стала нагорода. З рук президента вона отримала орден «За мужність» III ступеня. Там зустріла подругу, з якою ра-

зом служили, Вікторію Кирильчук. Вона нагороджена таким самим орденом. І військове звання у них однакове — старший матрос.

— Підлікуюся — і знову до своїх, — сказала тоді автору публікації Наталя Фіялова.



Наталя Фіялова з донькою Вікторією. «Донька знає і, дякувати їй, розуміє, що це мій вибір, моє рішення, моє бажання, і я його не зміню», — каже військова

**У СПИСКАХ ПОЛОНЕНИХ
НЕ ЗНАЧИТЬСЯ?..**

Наталя потрапила у полон до рашистів у Маріуполі. Сталося це третього квітня минулого року. Її чоловіка полонили наступного дня. Про це вона дізналася після звільнення. Каже, дочка знайшла в Інтернеті на російському сайті фотографії затриманих бійців із Маріуполя. На одному із знімків був її Олександр.

Їй не раз обіцяли, що за звільнення Олександра боряться, що він так само опиниться на волі, як і вона.

Після жовтня 2022-го відбулося уже декілька обмінів полонених. Щоразу після інформації про це автор публікації телефонував пані Наталю, сподівався почути радість в її голосі. На жаль, жодного разу серед звільнених не було її чоловіка.

Вона неодноразово телефонувала в Київ. Її запевняли, що працюють, що треба ще почекати і раптово...

— Батьки Олександра надіслали мені копію листа з Координаційного штабу з питань поводження з полоненими, — розповідає Наталя. — У ньому сказано, що Саші нема у списках полонених. Але ж дотепер про це не було мови. Дотепер чула запевнення, що за звільнення Олександра ведеться робота. Що сталося? Що так раптово змінилось?

**РОЗМОВЛЯЛА З ТИМ, ХТО БУВ
З НИМ У ПОЛОНІ**

Наталя Фіялова відправила листа на ім'я нашого омбудсмена Дмитра Лубінця. Розповіла про повідомлення з Координаційного штабу. Доповнила інформацією, яку отримала з Товариства Червоного Хреста.

— Приблизно місяць тому звідти телефонували, просили дані на чоловіка для внесення його у базу полонених, — каже співрозмовниця. — А до того, хіба він

не значився у їхній базі? Четвертого квітня буде рік, як його забрали у полон, а вони тільки тепер цікавляться інформацією, аби внести у базу. Все так заплутано.

Наталя розповіла, що їй вдалося порозмовляти з одним із звільнених із полону. Каже, у того була інформація про її Олександра. Військовий говорив, що йому відомо про те, що утримували її чоловіка на території рязанської області. Але звідти усіх наших полонених вивезли. Куди саме, він не знає.

За весь час від чоловіка жодного листа, жодної звістки.

— Мені хоча б уточнити, що сталося з тими списками? — каже пані Наталя. — Невже прізвище Олександра взагалі не значилося серед полонених? Тоді для чого мене заспокоювали, що треба почекати?

З такими думками повертається на службу. Вона усвідомлює, що ризикує, бо війна, бо знає, що таке полон.

— Зрозумійте мене правильно, я не зможу залишатися вдома, коли знаю, що побратими там, на війні, — ще раз уточнює на прохання свою позицію співрозмовниця.

**ДОНЬКА ЗВЕРТАЄТЬСЯ
ДО НЕБАЙДУЖИХ**

Вікторія, донька Наталії, намагається допомогти мамі зібрати всі необхідні речі. Тому звертається з проханням підтримати її.

— Як би мені цього не хотілось, але моя мама знову повертається в стрій, на фронт. Та їй потрібно бронезжилет, каска, та все необхідне. Прошу вас підтримати участь у зборі. Дякую всім небайдужим людям, — каже Вікторія.

Охочі допомогти можуть відправити кошти за реквізитами:

ПриватБанк 41496293 1793 7597 (Корж Вікторія Миколаївна).

Монобанк 537541120441 5603 (Корж Вікторія Миколаївна).

ВІД ЧАДНОГО ГАЗУ ЗАГИНУЛИ МАТИ З СИНОМ, ВИЖИЛА ДОНЬКА

Смерть від газу ■ У селі Селище Гніванської громади у будинку отруїлися чадним газом 45-річна мати з дітьми. Жінка та її 14-річний син загинули. Доньку врятували, вона у важкому стані в лікарні. Друзі та рідні розповіли про родину, та що передувало трагедії. Газовики та поліціанти — про попередні причини отруєння чадним газом



ЛАРИСА ОЛІЙНИК, RIA,
(068)0060772

Олександра Горпинюк 22 березня мала б відзначити своє 16-річчя. Натомість знаходиться під апаратом ШВЛ у комі, а її матір Олесю та 14-річного брата Артема в цей день поховали... Родина отруїлася чадним газом. Врятувався глава сім'ї — далекийнік Руслан Горпинюк був у рейсі.

Рідні розповіли, що 45-річна Олеся Горпинюк у понеділок, 20 березня, перестала виходити на зв'язок. Оскільки думали, що була на роботі, подзвонили її дітям. Бабуся забила тривогу тоді, коли вже слухавку не взяли внуки. Коли зрозуміли, що в будинку хтось є, а двері зсередини зачинені — викликали поліцію. Разом із правоохоронцями відкрили хату. — Побачив у вікно, що в будинку є люди, — розповів поліцейський Богдан Бидловський, який приїхав на виклик. — Прийняв рішення примусово відчинити двері, коли зайшли, був стійкий запах газу, побачили власницю і дитину без ознак життя. В іншій кімнаті була дівчина. Дихала, але була без свідомості.

Поліція опублікувала відео, де

видно, як вони заходять у будинок та рятують дівчину. Аби швидше доправити Олександру до лікарні, вони помчали назустріч швидкій. Дівчина вижила, оскільки була в дальній кімнаті, окремо від матері і брата. Вони загинули за кілька годин до приходу поліцейських.

ПРЕКРАСНИЙ ФАХІВЕЦЬ І ЛЮДИНА

Загибла Олеся Горпинюк працювала бухгалтером Тиврівського центру первинної медико-санітарної допомоги. Другу вищу освіту заочно здобувала в Донецькому університеті, спеціальність «Публічне управління та адміністрування».

— Олеся була відповідальна, виконувала всі завдання старанно, як студентка-першокурсниця, — розповіла Олена Чальцева, завідувачка кафедри політології та державного управління ДонНУ ім. В. Стуса. — Вона хотіла працювати в держслужбі на високому рівні. Але, на жаль, не трапилося.

Про Олесю Горпинюк друзі говорять, що та була світлою, позитивною людиною, доброю і справедливою, дуже розумною, люблячою матір'ю і дружиною.

— Таку людину важко знайти, — говорить подруга загиблої

Ірина. — Вона в роботі була прекрасним фахівцем і як бухгалтер, і як юрист. Допомогала всім. Волонтерам автівки оформляла безкоштовно, підприємцям надавала кваліфіковану допомогу. В останні роки багато навчалася. Мріяла про краще майбутнє...

ПЕРШИМИ ОТРУЇЛИСЯ СОБАКИ

За день до трагедії 45-річна Олеся Горпинюк скаржилася на слабкість та запаморочення у неї і її дітей. Навіть збиралася брати лікарняний, думала, що сім'ю підкосило вірусне захворювання. Про витік газу не думала — спеціальний детектор на котлі не відреагував.

— Вона довірилася спеціалісту, який виявився непрофесійним, — розповідає подруга. — Встановив новий котел та не зафіксував трубу. Котел мав реагувати на чадний газ, але чомусь не зреагував...

— Вона нікому не скаржилася на котел, — говорить інша подруга загиблої Марія Ткачук. — В неділю вранці вона возила собак, які отруїлися. Залишила їх в реанімації, а сама повернулася



Олеся Горпинюк із сином Артемом загинули від отруєння чадним газом. Донька Олександра знаходилася в дальній кімнаті, тому і вижила, але знаходиться в комі

додому. Вона була досить розумною, і чому не склала логічний ланцюжок, що собакам погано і дітям — я не розумію.

За словами Марії Ткачук, стан 16-річної Олександри досі важкий, вона у комі. В лікарні біля неї знаходиться батько Руслан, який повернувся з-за кордону. Близькі і рідні просять усіх

небайдужих допомогти у лікуванні дівчини.

Реквізити картки: 5168745109316833 Руслан Горпинюк

У поліції розслідують справу як нещасний випадок, наразі проводяться експертизи. Серед версій — отруєння чадним газом через несправність газового котла.

Причина трагедії: новий котел

Перед трагедією в будинку Горпинюків поставили новий газовий котел, змінили труби.

За попередніми висновками, причиною трагедії стали кричущі порушення правил безпеки при користуванні газом та газовими приладами. Про це розповідають у «Вінницягаз».

— Замість передбаченого заводом-виробником димоходу, до газового котла була прилаштована пластикова труба, не передбачена для таких цілей, що не була з'єднана з котлом та не забезпечувала відведення шкідливих продуктів горіння назовні. Натомість

смертельно небезпечні продукти горіння і чадний газ, зокрема, при роботі газового котла потрапляли до житлового приміщення, — зазначають газовики.

Самовільно встановлена газова колонка також мала не герметичний димар. При цьому господарями були щільно закриті вентиляційні канали та вікна, що категорично заборонено при користуванні газом. Через це накопичені у приміщенні чадний газ та інші небезпечні продукти горіння не мали виходу назовні.

«На жаль, такі порушення трапляються досить часто, — йдеть-

ся у повідомленні. — Споживачі ігнорують правила безпеки, наражаючи себе та своїх близьких на смертельну загрозу».

— Принцип дії чадного газу такий, що коли він потрапляє в кров, зв'язується із гемоглобіном, припиняє доступ кисню до організму, що спричиняє загибель людини, — прокоментував ТСН Олександр Кутовий, речник ДСНС.

Фахівець також порекомендував для безпеки придбати спеціальний детектор, який відслідковує наявність чадного газу у повітрі, подаючи світлові та звукові сигнали.

За вбивство матері засудили до восьми років тюрми

ОЛЕНА УДВУД, RIA, (093)5764361

Близько двох років судять неповнолітню мешканку Глухівців, що на Козятинщині, за вбивство своєї матері. Нещодавно Вінницький апеляційний суд змінив вирок суду першої інстанції. Термін її ув'язнення зменшили з дев'яти до восьми років.

На початку жовтня 2021 року у Глухівцях жорстоко вбили місцеву мешканку Надію. За висновками судово-медичної експертизи, на тілі жінки було шістьдесят вісім ножових поранень. І підозрювали у скоєному її 16-річну доньку.

Як відомо з матеріалів судової справи, між дівчиною та матір'ю зчинилася суперечка. Під час сварки матір запропонувала дочці зняти верхній одяг та йти лягати спати, однак дівчина відмовилася. Тоді жінка взяла кухонний ніж, почала розрізати на дочці верхній одяг, сказала, що здасть її до психіатричної лікарні. В той момент, коли матір замахнулася ножем, донька вихопила з її рук

ніж і вдарила її в живіт. Куди біла після цього — дівчина не пам'ятає. Зупинилася лише після того, коли зрозуміла, що мати померла.

Повантаживши тіло на тачку, школярка вивезла його на подвір'я сусіднього будинку і викинула в колодязну яму. Тоді повернулася додому, вимила кухню від крові, а закривавлені речі та ніж поклала до пакетів і винесла з хати. Молодшим сестрам вранці сказала, що гадки не має, де перебуває матір.

Бабусі, яка проживає по сусідству, молодші діти розповіли, що до школи їх збирала старша сестра, тому що мама, за словами дівчини, була зайнята. Того дня Надія саме мала їхати до Бердичева у справах. На телефонні дзвінки вона не відповідала, тож бабуся запитала 16-річну онучку, чи вона раптом не знає, де матір так довго затримується? На що дівчина відповіла, що мама напевно зайшла до куми, яка мешкає в Бердичеві. Однак увечері кума зателефонувала до бабусі дівчат і розповіла,

що Надія до неї того дня не те що не заходила, а навіть не дзвонила. Не дочекавшись невістки, жінка зателефонувала на 102.

Спочатку правоохоронці не знайшли нічого. І лише за допомогою службового собаки вдалося виявити тіло Надії.

Молодші доньки вбитої жінки повідомили суду, що у старшої сестри зіпсувалися стосунки з матір'ю після того, як вона знайшла її щоденник. У ньому були записи, де дівчина розмірковувала про вбивство матері.

За висновком судово-психіатричного експерта, 16-річна школярка має шизотиповий розлад особистості і в той період, коли вчинила вбивство, не могла повною мірою усвідомлювати та керувати своїми діями, однак не перебувала у стані афекту. Після затримання дівчина певний час перебувала у психіатричній лікарні і в своїх поясненнях працівникам медустанови казала, що «після вбивства матері відчула внутрішнє полегшення, оскільки позбулася

людини, до якої відчувала фатальну ненависть, та звільнилася від посиленого контролю деспота, стала вільною і здобула нарешті бажану свободу», «шкодує, що вбила людину, але не шкодує, що вбила матір», «не шкодує за власний вчинок і не обтяжена докорами сумління, на могилу матері ніколи не піде».

Прокурор просив засудити дівчину до одинадцяти років позбавлення волі, втім Калинівський районний суд призначив покарання у вигляді дев'яти років позбавлення волі за умисне вбивство.

У вівторок, 21 березня, Вінницький апеляційний суд змінив вирок суду першої інстанції. Термін ув'язнення зменшили до восьми років, частково задовольнивши апеляційні скарги прокурора й адвоката підсудної. Суд урахував і те, що злочин засуджена скоїла, будучи неповнолітньою.

Сторона обвинувачення клопотала, щоб суд призначив дівчині одинадцять років позбавлення волі, бо, на її думку, вирок Ка-

лінівського районного суду — м'який. Аргументувала, зокрема, тим, що дівчина зробила сиротами своїх двох сестер, намагалася приховати сліди злочину та одразу у скоєному не зізнавалася.

На думку ж адвоката та його підзахисної, дев'ять років ув'язнення — надмірне покарання. Просили зважити на позитивну характеристику дівчини, визнання вини, та призначити їй сім років позбавлення волі. Також адвокат зазначив, що обвинувачена — обмежено осудна і через психічний розлад не могла себе сповна контролювати.

Як повідомила на судовому засіданні сама дівчина, ніж як знаряддя злочину під час сварки матір узяла першою. Завдала їй ним та руками легкі тілесні ушкодження.

Те, що загибла знущалася над дочкою, підтвердила під час апеляційного розгляду і бабуся обвинуваченої. Вважає, що до психічного розладу дівчину довели в сім'ї, а вбивство, каже, спровокувало накопичення стресу.

«ПОСМЕРТНЕ ДОНОРСТВО — ЦЕ ШЛЯХ ЯК У ВІННИЦІ РОЗВИВАЮТЬ НАПРЯМ

Другий шанс ■ За два останні роки у нашому місті провели чотири операції з трансплантації донорських органів. Це чотири врятованих життя. І це тільки початок. Далі, впевнені лікарі, пересадку органів у Вінниці робитимуть частіше. Не лише нирок, але й серця, печінки та легенів. Розбираємося, чому ж суспільство має змінювати своє ставлення до цієї галузі медицини



Перша у Вінниці операція з пересадки нирки від неродинного донора. Зараз аналогічних трансплантацій потребують щонайменше 30 вінничан



МИХАЙЛО КУРДЮКОВ,
 RIA, (095)1039671

«Нашій «Пироговці» дозволили трансплантацію органів», — ось так влітку 2021 року вінничани дізналися, що в обласній лікарні імені Пирогова робитимуть пересадки нирок, серця, печінки, легень тощо. Очільник Вінницької ОДА тоді повідомив, що цей медзаклад став учасником пілотного проекту від МОЗ України та отримав відповідну ліцензію.

Першу трансплантацію сподівалися провести того ж року. Так воно і сталося. У грудні 2021-го її виконав вінницький лікар-трансплантолог Олег Капшук. Це була перша в історії вінницької медицини трансплантація від родинного донора. Того дня нирку від матері пересадили сину. Свій перший успіх лікар Капшук тоді назвав: «Передно-ворічне Диво і Надія на життя».

Вже в травні 2022-го у «пироговці» провели другу аналогічну операцію. Донором став тато, а реципієнтом його син. «Батьки пацієнта, які обоє були готові віддати власній дитині все для повноцінного життя — заслуговують на найвищу повагу!» — писав Капшук.

ВРЯТУВАЛИ ЛЮБОВ

Аж ось наприкінці лютого цього року у Вінниці сталася інша знакова подія — наші лікарі вперше провели трупну

трансплантацію. До того ж подвійну. Завдяки ниркам померлого від інсульту чоловіка, та згоди його рідних на посмертне донорство, двоє важкохворих вінничан отримали ще один шанс на повноцінне життя.

Однією з реципієнток стала 57-річна Любов Романчук. Майже двадцять років жінка жила на перитонеальному діалізі. Це означає, що упродовж усього цього часу вона кожні чотири години мала заливати діалізний

«Філософія трупної трансплантації полягає в тому, що смерть рятує життя. Ми хочемо і можемо це робити»

розчин собі у черевну порожнину через спеціальний катетер у животі. «Прив'язана була до цього діалізу. Сусіди з мене сміялися, що я як доярка — час підійшов і побігла додому», — казала вона журналістам.

Після операції Любов попросила назвати її ім'я рятівника. Дізнавшись його, жінка сказала, що завжди молитиметься за упокій його душі.

СЕРГІЙ ОДУЖУЄ

Другим врятованим став 47-річний Сергій Лупол. Чоловік розповідає, що був спочатку на перитонеальному діалізі, а потім перейшов на гемодіаліз.

Тричі на тиждень він мав їздити до лікарні та чистити там кров.

— Діаліз був невід'ємною частиною мого життя та мене самого. Впродовж багатьох років я знав, що у вівторок, четвер та суботу обов'язково маю бути у відділенні. І було неважливо, чи це Новий рік, день народження або Великдень. Погане самопочуття? Також не рахується, бо якщо не прийдеш, буде ще гірше, — розповідає Сергій Лупол.

Сергій каже, що все відбулося дуже швидко. Йому зателефонували з «пироговки» й сказали, що є донорська нирка, яка потенційно може йому підійти. Запропонували прийхати. Часу чоловік не гаяв. Пройшов у лікарні всі необхідні обстеження на сумісність. Нирка підійшла. Розпочалася операція. На щастя — успішна.

— Я йду на поправку. Мене скоро выпишуть, — радіє Сергій. — Нирка вже сама чистить мій організм, діалізу немає —

усім від цього добре. Дякую родичці донора, яка погодилася віддати його нирки та врятувала нас. Мені дуже пощастило. На жаль, не всім так везе.

ПІДГОТОВКА ДО ТРАНСПЛАНТАЦІЇ

«Не забирайте свої органи на небеса. Вони можуть знадобитися живим», — це під час розмови з журналістом лікар Олег Капшук цитує колишнього Папу Римського Іоанна Павла II. На думку трансплантолога, нашому суспільству бракує обізнаності в темі. Тому багато хто досі вірить, що людські органи тільки й хочуть продавати на чорних ринках, а не рятувати за їх допомогою хворих.

— Насправді до цього процесу залучено стільки різних спеціалістів, що будь-яка корупційна складова виключена, — запевняє Олег Капшук. — Чого вартий лише процес діагностування смерті головного мозку пацієнта. Його можуть проводити тіль-

ки спеціально навчені фахівці.

За словами лікаря, лише після проведення цієї процедури, вже померлий пацієнт розглядається як потенційний донор. На цьому етапі з родичами померлого починає говорити трансплант-координатор (ТК). Якщо рідні розбиті горем, або агресивно налаштовані, ТК закінчує розмову і більше до неї не повертається.

Та якщо, вислухавши аргументи ТК, родичі дають свою згоду на посмертне донорство, тоді пацієнта розглядають вже як можливого донора. Рідним повідомляють, що процес підготовки до вилучення органів та саме вилучення має певну тривалість. У померлого береться кров, яка відправляється до лабораторії. Там її зіставляють з кров'ю потенційних реципієнтів, яких відбирає спеціально створена МОЗом програма. Критеріями відбору є тривалість перебування реципієнта у листі очікування, статус екстреності, його географічне знаходження тощо.

Вінницькі лікарі видали книгу «Педіатрія»

ОЛЬГА БОБРУСЬ, RIA, (063)6371070

Про видання чергового тому книги «Педіатрія» повідомила лікарка Ольга Зборовська.

«Це унікальна по своєму авторському складу робота — 86 авторів, 8 з них закордонні. Об'єднати всіх в одну неймовірну команду вдалось Олександрю Катілову. Фанати своєї справи, фанати по-справжньому доказової педіатрії об'єдналися і створили підручник. Кожен з авторів писав про те, чим займається по-справжньому, має не лише теоретичний, а й великий практичний досвід, є членами своїх асоціацій національного та європейського рівня. Унікально те, що робота над цією книгою

завершилась під час розпалу цієї жакливної, безглуздої війни, хоча розпочата була ще в 2021 році. Я хочу, щоб ви зрозуміла ту силу, з якою ми віримо в перемогу — йде війна, а ми пишемо про здоров'я наших дітей, тому що це наше майбутнє», — пише лікарка.

Один із авторів книги — Павло Ковальчук, який загинув під час ракетного обстрілу нашого міста в липні 2022. Дехто з авторів служить у лавах ЗСУ, хоча до війни щодня лікували дітей, носили яскраву форму із принтами із смішними звірятами, а тепер ходять у «пікселі» і мають цю нечисть виганяти з нашої землі.

— Але ця книга — це віра в нашу перемогу, в майбутнє нашої країни, — каже Ольга.



Книгу писали 86 авторів. «Йде війна, а ми пишемо про здоров'я наших дітей, тому що це наше майбутнє», — каже Ольга Зборовська

ХЕТНО»: ОК ТРАНСПЛАНТОЛОГІЇ



Першу трансплантацію провели у грудні 2021-го. Її виконав вінницький лікар-трансплантолог Олег Капшук

Якщо під час перевірки система визначає, що донорський орган, або їх кілька, підходить тому чи іншому пацієнту, починається процес підготовки до вилучення.

— Перед крайньою трансплантацією ми викликали 11 людей. З них підійшло лише двоє, — пояснює Олег Капшук. — Реципієнтам можуть зателефонувати у будь-який день,

будь-якої години, і вони мають бути готовими швидко приїхати. Одна людина, якій зателефонували, мала грип і через це не підійшла. Інший чоловік випив алкоголь незадовго до дзвінка, відповідно він також не підходить. Ми, лікарі, також живемо в режимі ургентної настороженості і готовності. Свої перші дві трупні трансплантації ми проводили вночі, у свої вихідні.



До операції Сергій Лупол мав тричі на тиждень їздити на гемодіаліз. Тепер чоловік нарешті може почати повноцінне життя

ДЕСЯТКИ ВІННИЧАН ЧЕКАЮТЬ НА ОРГАНИ

У світі існує традиція, що медперсонал вишиковується у «коридор пошани», коли повз них провозять тіло померлого донора. Таким чином вони дякують йому та його рідним за порятунок життів інших. Перед початком вилучення органів лікарі промовляють, щось на кшталт молитви своїми словами, зно-

ву дякують та починають забір. Наприкінці лютого 2023 року ця традиція започаткувалася й у Вінниці.

— Не можна передати відчуттів, коли у новій нирці хворого запускається кровотік і з неї одразу починає виділятися сеча, якої там не було багато-багато років. Це момент справжньої магії, — продовжує лікар-трансплантолог Олег Капшук. — Ми не задоволені нашими сьогоднішніми темпами. Ми хочемо робити більше пересадок, адже тоді буде врятовано більше людей. Зараз наш лист очікування складається приблизно з 30 пацієнтів, які потребують донорських органів. Коли вони всі зможуть їх отримати, спрогнозувати важко. Часто родичі

не дають згоди на посмертне донорство, а якщо й дають, то органи можуть не підходити для цього з різних причин.

— Для всіх вона різна, — розповідаючи про трупну трансплантацію, говорить трансплант-координатор Ярослав Мостович. — Для лікарів — це успіх. Для реципієнта — щастя. А для родичів померлого — завжди горе. Людям варто переглянути своє ставлення до посмертного донорства, адже мова про порятунок життів інших. Пацієнти, які від нас виписуються, будуть до кінця своїх днів вдячні за це.

Робота Ярослава полягає, зокрема, у пошуку потенційних донорів та отриманні згоди від рідних хворих на посмертне донорство. Фахівець говорить, що жодна розмова не дається йому легко. Причому, зауважує він, більшість іноземних посібників із таких комунікацій в Україні не діють, адже йдеться про різне сприйняття людьми трансплантації як такої: на заході це прояв шляхетності, у нас — щось оповите фейками та теоріями змов.

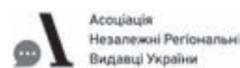
— Трупними донорами зазвичай стають молоді люди, 40–50 років. Це завжди неочікувана для рідних смерть, — продовжує Ярослав. — Виходить лікар і каже їм, що їхньої близької людини більше немає. Найважчий для них момент. Але саме тут включатися у процес маю я. Не можна втрачати дорогоцінний для інших пацієнтів час, тому я мушу підбирати правильні слова і правильно доносити до людей те, що, на жаль, їхнього близького вже не повернути, але він ще може зробити надзвичайно благородну справу — врятувати одну або навіть кількох людей своїми органами. Кожна така розмова — це спустошення, навіть, якщо я отримую згоду.

Далі — серце, печінка та легені

Заступник директора з організації хірургічної допомоги лікарні імені Пирогова Ярослав Хребтій каже, що їхній медзаклад намагається пришвидшити темпи оперативних втручань. Наразі зосереджені на нирках та серці. Пересадку останнього збиралися провести в січні минулого року, але через непридатність донорського органу, операцію довелося скасувати. Нове серце пацієнт все ж отримав,

але пізніше і в іншій області. — Філософія трупної трансплантації полягає в тому, що смерть рятує життя. Ми хочемо це робити. Кожне врятоване життя на вагу золота, особливо під час війни, коли гине стільки людей, — говорить Ярослав Хребтій. — За два роки ми провели чотири трансплантації, ми хочемо змінити це і робити їх значно більше. Маємо мету нарешті

пересадити серце. Наші фахівці та обладнання вже готові. Тепер потрібно, щоб люди переглянули своє ставлення до посмертного донорства і зрозуміли, що насправді це шляхетна справа. Заступник директора також говорить, що крім нирок та серця у Вінниці пересаджуватимуть печінку та легені. Однак у майбутньому. Наразі до цього лише готуються та вчаться.



Здійснено за підтримки Асоціації «Незалежні регіональні видавці України» та WAN-IFRA в рамках реалізації проєкту Хаб підтримки регіональних медіа. Погляди авторів не обов'язково збігаються з офіційною позицією партнерів

Живе з «чужим» серцем вже шість років

ОЛЬГА БОБРУСЬ, RIA, (063)6371070

У медсестри Вінницького регіонального клінічного лікувально-діагностичного центру серцево-судинної патології уже шість років стукає «чуже» серце. З дитинства Катерина Кравець мала вроджену ваду серця. У 20 років почула від медиків — «вам потрібна пересадка серця». Далі були черга на пересадку органів у Міністерстві охорони здоров'я України і нарешті довгоочікувана операція в одній із закордонних клінік. Операція пройшла успішно. Дівчина повернулася додому й спостерігалася у Вінницькому кардіоцентрі.

«Після операції життя змінилося, мені стало набагато краще. Так, є ліки, які потрібно пожиттєво приймати, але саме трансплантація дала мені шанс на життя й на реалізацію мрій. Я з дитинства мріяла стати лікарем, але через хворобу важко було йти на навчання до університету. Уже після операції я вирішила, що мрії мають здійснюватися, й вступила до медичного коледжу ім. Академіка Заболотного. Вивчилася на медсестру й тепер працюю за спеціальністю», — розповідає Катерина.

Дівчина каже, що її робота, це й мрія й другий дім, і місце, де завжди допоможуть колеги. А ще — можливість самій допо-

магати людям із хворобою серця і на власному прикладі показувати, що в житті все можливо. Катерина переконана, що трансплантацію потрібно розвивати, бо це шанс врятувати життя.

Про свого донора вона знає лише, що ним став 28-річний чоловік, який потрапив у ДТП. Дівчина вдячна йому, що подарував життя.

«Шість років тому я не розуміла, як житиму з чужим серцем. Але сьогодні я хочу сказати донору — дякую за наше спільне серце, я обіцяю його берегти. Смерть — це завжди трагедія для родини, але вона може врятувати життя іншій людині», — додала Катерина.



З дитинства Катерина Кравець мріяла стати лікарем. Після операції вона вирішила, що мрії мають здійснюватися, й вступила до медичного коледжу

«ПІД ЧАС ТРИВОГИ ВИ ВСЕ ОДНО МАЄТЕ БУТИ НА ПАРІ»

Конфлікт ■ Адміністрація Вінницького коледжу мистецтв імені Леонтовича вирішила, що перехід до укриття після сигналу про повітряну тривогу не має бути обов'язковим. Натомість такі рішення повинні прийматися на розсуд кожного окремого викладача. Ініціатива очікувано обурила частину студентства. Які аргументи сторін?



МИХАЙЛО КУРДЮКОВ,
 RIA, (095)1039671

ставлять н/б у журнал.

НЕВДОВОЛЕНІ СТУДЕНТИ

Редакція також отримала кілька аудіофайлів, на яких чути, як одна з викладачок коледжу прямо під час сигналу про повітряну тривогу розповідає студентам, що ЗСУ фіксує кожен запуск ракет: «Тому ми маємо 10–15 хвилин, щоб сховатися». Жінка також каже: «Від оголошення тривоги дуже потерпають групові заняття, зокрема творчі колективи. А під час тривоги у їдальні ніде впасти яблуку. Адміністрація дозволяє на розсуд викладача проводити заняття».

Ми отримали доступ і до повідомлень у закритій спільноті коледжу мистецтв, що в ній чимало студентів дійсно висловили своє незадоволення останніми рішеннями адміністрації.

«А давайте, коли пускатимуть ракети, будемо грати оркестрами «Палладію». Ну їй богу. Типу викладач на свій розсуд знає, коли небезпечно, а коли безпечно? Ресторанам, кафе та магазинам не можна працювати під час повітряної тривоги, бо вони наражають на небезпеку своїх відвідувачів, а ми, як справжні студенти ВФКМ, будемо грати», — міркує перший студент, імені якого ми не називатимемо.

«Якщо зранку тривога і я ще вдома, я не збираюся нікуди їхати», — обурюється інша.

«Мої батьки категорично проти. Сказали, якщо багато інших також проти, то треба зібрати якусь групу батьків і говорити, що навчання під час тривоги — не ок», — пише третя.

ТРИВОГА ПАРАМ НЕ ЗАВАДА

До будівлі коледжу мистецтв журналіст під'їхав під час ранкової повітряної тривоги (23 берез-

ня). Ще з вулиці чути, як у різних аудиторіях хтось грає на фортепіано, духових інструментах, баяні тощо. Проходимося поверхами, паралельно зазираючи в приміщення, з яких лунає музика. Усередині бачимо студентів та викладачів, які з ними займаються. На деяких дверях висять таблички з написом: «Ідуть заняття. Двері не відчиняти». Вимоги не порушуємо, хоча й розуміємо, що усі, неповнолітні студенти першочергово, в цей час мають знаходитися в укритті.

Саме укриття знаходиться у підвальному приміщенні. Знайти його легко, адже звідусіль до нього ведуть покажчики. Двері на поверхах та на сходових майданчиках відчинені усі. Спадає думка, що принаймні у разі реальної небезпеки, можна буде скористатися всіма входами та виходами, не чекаючи, поки хтось відкриватиме замки.

За словами директора закладу, під час повітряної тривоги, студенти зазвичай йшли не до укриття, а в їдальню

Підвал облаштований місцями для сидіння, у ньому світло, чисто, є аптечки. Там-таки ми побачили одну звукоізоляційну кімнату для репетицій. Під час нашого візиту кілька студентів у ній займалися з викладачкою.

Крім того, всередині було близько десяти інших вихованців коледжу. Ми поговорили з п'ятьма. Усі вони чули про нові розпорядження адміністрації стосовно занять під час повітряних тривоги. Кажуть, що це неправильно. На питання, чому вони зараз в укритті, відповіли, що не мають пари. За їхніми словами, особисто їх поки що ніхто не примушував залишатися в аудиторіях після сигналу сирени.

СТУДЕНТАМ ПОТРІБНО ВЧИТИСЯ

В адміністрації коледжу не стали заперечувати своїх нововведень, однак зазначили, що вони мають



У коледжі мистецтв вирішили продовжувати заняття після сповіщення про тривогу. Кажуть, що студентам потрібно вчитися, натомість останні переймаються за свою безпеку

лише рекомендаційний характер. Тобто, якщо студент не бажає знаходитися на заняттях під час тривоги, він може спокійно взяти речі та перейти в укриття.

За словами директора навчального закладу Станіслава Городинського, під час сигналу про початок повітряної тривоги, студенти зазвичай йшли не до укриття, а в їдальню, або кудись за межі коледжу. Під час нашої розмови повз його вікна справді проходило кілька груп студентів, що йшли явно не у напрямку сховища.

— Ми відповідально ставимося до безпеки наших студентів, але ж вони не хочуть сидіти в укритті. Вони тікають звідти, — переконує директор. — Ми слідкуємо за всім, що відбувається. Якщо буде реальна небезпека, наприклад, запуск ракет, ми одразу поведемо всіх у сховище. Воно ж у нас тут, далеко бігти не треба. Три хвилини і всі там. Ніж вони будуть десь містом бродити, то нехай би краще повчилися. Ми хочемо, щоб наші діти були талановитими і в майбутньому мали роботу.

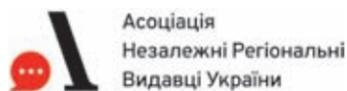
На думку завідувача народного відділу Володимира Карпенка, вивчати музику дистанційно неможливо. Саме тому, каже

викладач, вони йдуть на деякі порушення, пов'язані з продовженням навчання під час повітряної тривоги.

— Викладачі запитують студентів, чи хочуть вони продовжити заняття, або ж будемо йти в укриття. Якщо просять продовжити, то так ми й робимо, — розповідає Карпенко. — Вчора одного мого студента не було на парі. Я запитав, де він був. Студент сказав, що у підвалі. Я сказав: «Окей». Ніхто нікого не примушує.

Загалом свої нововведення в адміністрації коледжу оцінюють як правильні. Там кажуть, що віддаленість Вінниці від фронту знижує вірогідність обстрілу, відповідно можна з меншим ризиком проводити заняття.

— Я взагалі не бачу в цьому проблеми, — продовжує директор коледжу Станіслав Городинський. — Ми хочемо, щоб час, проведений студентами в цих стінах, використовувався ефективно. Занять і без того багато пропало. Водночас викладачі завжди тримають руку на пульсі і слідкують за зведеннями. Якщо з'являється реальна загроза, ми сповіщаємо всіх через нашу систему оповіщення і вже за кілька хвилин всі сидять в укритті.



Асоціація Незалежні Регіональні Видавці України

Здійснено за підтримки Асоціації «Незалежні регіональні видавці України» в рамках реалізації проєкту Хаб підтримки регіональних медіа. Погляди авторів не обов'язково збігаються з офіційною позицією партнерів

РЕКЛАМА

МИСЛИВСЬКИЙ МАГАЗИН

SAPSAN

Човни, двигуни, одяг, взуття, спорядження

МИСЛИВСТВО
 САМОЗАХИСТ
 СЕЙФИ

sapsan.vn.ua

м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 23
 тел. (098) 920 49 55

МІНІТРАКТОРИ
 від 16 до 50 к.с.

тел. (068) 872-70-51

РОБЛЯТЬ ПРИЛАДИ НІЧНОГО БАЧЕННЯ ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ

Допомога армії ■ Понад сто «нічників» передали на фронт активісти «Дорожнього контролю Вінниця». Завдяки їм військові бачать дорогу вночі та залишаються непоміченими для противника. Камери від Максима Волосовича та Дениса Клімова стоять на різноманітній техніці — від легкових авто до бронетехніки. Розпитали про особливості розробки та скільки вона коштує

ВАЛЕРІЙ ЧУДНОВСЬКИЙ,
НАТАЛІЯ КОРПАН, RIA, (063)7758334

Активіст «Дорожнього контролю Вінниця» Максим Волосович складає камери нічного бачення, які використовують військові при нічних поїздках на автомобілях. Ідейним засновником проекту та першим тестувальником вироблених приладів є співзасновник «Дорожнього контролю Вінниця» Денис Клімов.

Він каже, що усе почалося з того, коли до рук потрапила цифрова насадка нічного бачення на оптичний приціл, яку потрібно було переробити на використання в автомобілі.

— Багато хлопців на передку б'ють машини через те, що їздять вночі без фар, зберігаючи режим світломаскування, — каже Клімов. — Щоб це виправити, розробили прилад, завдяки якому водії бачать вночі дорогу, а противник не бачить їх.

З ЧОГО СКЛАДАЮТЬСЯ КАМЕРИ

«Нічники» роблять із вересня минулого року. І з того часу віддали нашим захисникам щонайменше 100 штук. Клімов та Волосович кажуть, що приладів було більше: просто перші одиниці не рахували.

Якщо не вдаватися у технічні

аспекти, то їх прилад нічного бачення складається з камери з інфрачервоною підсвіткою та монітора. Камера причіплюється на невидимий магніт на кузов, монітор залишається у салоні.

— Перепробували дуже багато камер, підсвіток до них, прожекторів. Багато експериментів проходили невдало і вже руки опускалися, щоб це продовжувати, — каже Максим Волосович. — Знову ж таки, через інструкції в Інтернеті, через консультації з

«Наш пристрій стоїть навіть на танку. А на бронемашину наш «нічник» поставили замість штатного»

людьми, які розбираються в електроніці, прийшли до певного варіанту: роблю дуже багато втручань в камеру, в лінзи, є особливості по пайці, та до всього взагалі.

— Довго працювали над тим, щоб не було затримки у зображенні — щоб те, що видно за бортом в реальному часі, транслювалося на екран, — говорить Денис Клімов. — Потім було ще завдання збільшити дальність нічного бачення з 15–20 метрів на 150 метрів. І це зробили.



Максим Волосович (ліворуч) складає камери, Денис Клімов їх першим тестує. Кажуть, що усі виробники працюють на фронті, а відгуки від бійців тільки позитивні

З'єднання між камерою і монітором відбувається через кількомаметровий кабель. Живлення — від «прикурювача».

— Зробили пристрій максимально універсальним, щоб «нічник» можна було причепити й на БТР, і на легкову машину, — каже Максим Волосович. — І, головне, щоб процес демонтажу-монтажу відбувався максимально швидко.

ТІЛЬКИ ПОЗИТИВНІ ВІДГУКИ

Прилади від вінничан, каже Клімов, працюють на всіх напрямках та у різноманітних родах військ.

— Починаючи від штурмових бригад та закінчуючи евакуаційними, — розповідає співзасновник «Дорожнього контролю Вінниця». — Нещодавно замовляли прилад для бронемашини МаххПро, куди наш «нічник» поставили замість штатного. Наші пристрої навіть на танчику є.

Відгуки від військових — тільки позитивні, стверджує Денис Клімов.

— Більш того, ми забезпечуємо гарантійний ремонт пристроїв, і

ще жодного з тих, що відправили — не прислали назад, на ремонт, — каже він.

Запитуюмо, а чи забезпечує інфрачервона підсвітка повністю режим світломаскування?

— Так, дійсно це не «шапка-невидимка», але неозброєним оком спочатку чути авто, а потім тільки за 15–20 метрів видно, що їде, — відповів Клімов.

ЦІНА ТА ПЛАНИ НА НОВІ МОДИФІКАЦІЇ

А тепер, увага, ціна — вона складає 7 тисяч гривень (станом на 21 березня). Стільки коштує саморобка від вінничан для військових.

При чому вона має вигляд як із заводу: корпус для камери фабричний, добротна ізоляція кабелю, та й взагалі усі кріплення мають такий вигляд, наче спеціально робилися для військового «нічника».

Останньою модифікацією їх пристрою є «нічник», зображення з якого виводиться на шолом водієві.

— Були запити від бійців на те, щоб «взагалі машина не відсвічу-

вала». Навіть тьмяним світлом від екрана в салоні. І ми спробували варіант із шоломом: це на кшталт окулярів віртуальної реальності, де замість лінз стоїть екран. Водію усе видно, що на екрані. А назовні світло не виходить, — розповів активіст «ДКВ» Максим Волосович.

— Були думки ще щодо кругового огляду — щоб із машини можна було роздивлятися, що відбувається по сторонах — але такого замовлення ще немає. Тому ми таких камер ще не робили, — сказав співзасновник «ДКВ» Денис Клімов.

— Як люди можуть долучитися до проекту? Наприклад, скинути гроші на матеріали, — спитав журналіст.

— На камери для військових ми допомогу не збираємо, — відповів Денис Клімов. — Працюємо так: бійці роблять замовлення, дають кошти на матеріали, Максим це все купує, пає і віддає. Гроші за свою роботу не бере. Це його внесок у нашу перемогу.

Зв'язатись щодо камер нічного бачення можна за телефоном: (097)657–59–85, Денис Клімов.

Поведінка дитини змінилася, відколи тато чи мати на фронті? Психологиня про те, як діяти

НАТАЛІЯ КОРПАН, RIA, (097)1448132

Дитина починає проявляти відстороненість, апатію, не бажання спілкуватись або трапляються напади агресії відколи батько чи мати на фронті? Психологиня «Ветеранського простору» Вікторія Слободинська записала відео з порадами для батьків.

— Зараз дуже високий рівень тривоги та страху у родин, які відправили свого батька, чоловіка та сина на війну. Дуже важливо навчитися справлятися зі своїми почуттями та треба перш ніж стабілізувати власну дитину, пропрацювати власні емоції. Якщо хочеться плакати — плачте, хочеться кричати — кричіть. Це не має бути перед дитиною, але проживати

свої емоції необхідно. Тоді вже з більш стабільним станом ми підходимо до дитини, — пояснює спеціалістка.

За словами психологині, діти — це найбільш вразлива категорія. Дітям дуже складно справлятися з власними емоціями, вони тільки вчаться це робити, й дуже важливо, щоб поруч залишався стабільний дорослий.

— Найменшим діткам у цей період потрібен тактильний контакт: обіймайте їх більше, говоріть про те, що ви їх любите та про те, які вони у вас чудові, — радить Вікторія Слободинська. — Дуже часто матері розповідають, що, коли батько з фронту дзвонить, то найменші не хочуть із ним говорити та йдуть в іншу кімнату. Це абсолютно нор-

мальна реакція дитини. Психіка дитини не здатна витримати таку різку зміну ситуації, тому спрацьовують захисні механізми психіки. Умовно: «Поки тато відсутній, то я теж дистанціююсь від нього». Тут важлива робота матері: говорити про тата, казати, що він передавав «Привіт».

Як пояснює фахівчиня, трішки старші діти по-іншому переживають розлуку з батьком чи мамою. Психологиня каже, що з такими дітьми корисно малювати, арттерапевтичні техніки дуже допомагають у роботі з напругою, страхами, тривогою.

— Наприклад, попросіть дітей намалювати власні страхи й потім порвіть разом із ними ці малюнки, наче прощаючись зі страхами. Або ви можете при-

думати казку на цей малюнок із хорошим кінцем. Дуже важливо у цей момент навчити дитину усвідомлювати свої емоції, — каже Вікторія. — Під час цього малювання вони можуть бути більш емоційні, агресивні, капризні. Але не можна забороняти емоції, проговорюйте разом із ними їхні емоції: «Я розумію, що тобі страшно. Я з тобою, я допоможу тобі впоратися з цим станом».

Психологиня пояснює, що дітям потрібно розуміти, що їх приймають. Говорить, що ще старшим дітям краще допомагають листи та щоденники.

— Не завжди діти готові ділитися своїми почуттями з батьками. Вони можуть дуже переживати і не проговорювати це. Тому

можна їм пропонувати писати листи татові.

Потім цей лист, наче відправляється. Це для того, щоб дитина могла прожити емоції, — радить вона. — Також дуже часто діти починають гризти нігті, крутити руки, виривати волосся. Це все прояви тривоги, над якими потрібно працювати. Батьки, зверніть увагу, коли діти починають робити собі незначні пошкодження. Це свідчить про те, що у дітей є якийсь сильний душевний біль, й для того, щоб його пережити — вони роблять собі тілесні ушкодження.

Психологиня каже, якщо вже ви бачите такі прояви у дитини, то це вже крик про допомогу та «дзвіночок», щоб повести дитину до психолога.

«БУВ НАЙКРАЩИМ». ПРОВЕЛИ В ОСТАННЮ ПУТЬ СЕРГІЯ ГАЙСТРУКА

Важка втрата ■ Від тяжкої хвороби, у віці 62 років, помер Сергій Гайструк — капітан ЗСУ, голова медичної частини батальйону «Дністер», який пішов до війська з перших днів повномасштабного вторгнення росії. Для сім'ї він був люблячим батьком, для друзів та знайомих — чудовою людиною, яка завжди прийде на допомогу



Сергій Гайструк був відомим у Вінниці лікарем. Крім того, йому належить рекорд України з паверліфтингу, а на війні він з нуля побудував структуру медслужби батальйону



ВАЛЕРІЙ
ЧУДНОВСЬКИЙ, RIA,
(063)7758334

Сергій Гайструк, попри неприємний вік, за кілька днів до широкомасштабного вторгнення росіян пішов добровольцем до Вінницької теоробори.

Згодом його призначили командиром медичної частини батальйону «Дністер», де він відповідав за матеріальне забезпечення, командував евакуацією наших поранених захисників, допомагав зберегти їм життя.

На превеликий жаль, його здолала важка хвороба. Він помер у віці 62 років. Вінниця провела капітана ЗСУ в останню путь.

«ЖИТТЕЛЮБ, СПОРТСМЕН ТА ПАТРІОТ»

Біля «Реквієму», де відбувалася панахида 25 березня, було людно. Вінничани — друзі, знайомі, рідні та побратими Сергія — при-

йшли востаннє побачитись та попрощатись з воїном.

— Я познайомився із Сергієм через спорт. Він дуже спортивна людина. Він прекрасний друг, чудова людина, життєлюб. Він гарний лікар. Про цю людину можна говорити тільки усе добре. З перших днів війни він пішов

«Він є взірцем, яким має бути медик. Сподіваюсь, ми його не підвели», — каже побратим покійного воїна

на фронт, що говорить про його великий патріотизм, — каже Микола Табак.

Сергій Гайструк був рекордсменом України з пауерліфтингу серед ветеранів. У вправі станова тяга він підняв штангу вагою 165 кілограмів у ваговій категорії до 83 кг.

Певний час вінничанин пра-

цював головним лікарем у приватному підприємстві «Медітекс».

— Я з ним працював у ті часи, коли він був акушером-гінекологом у другому пологовому будинку. Він був чудовим лікарем та й такою людиною, яка готова була прийти на допомогу в будь-який момент, — каже Сергій, який був колегою свого тезки.

«З НУЛЯ ПОБУДУВАВ МЕДСЛУЖБУ В БАТАЛЬЙОНІ»

У приміщенні ритуальної служби стояла домовина з тілом воїна, до якої не припинявся потік людей. Покладали квіти, ледь стримували сльози, читали молитви, висловлювали співчуття рідним Сергія Гайструка.

— Він найкращий батько, якого можна тільки бажати. Людина з добрим серцем, який завжди діяв за покликом душі у всіх своїх справах. Любив всіх та усе живе. І усі, хто з ним мав контакти, — відчували це. Я впевнений, що його пам'ятатимуть за його добрі дії, — сказав журналісту син покійного Дмитро.

Але найбільше часу за останній рік Сергій Гайструк присвятив медичній службі на фронті. Його побратим та заступник у медичній частині батальйону «Дністер» Дмитро відгукується про Сергія Анатолійовича, як «таку людину, що збудувала структуру медслужби в батальйоні, фактично з нуля».

— І це не якісь високі сло-

ва — він займався усім: сформував команду, організував роботу медичного пункту, організував роботу бойових медиків підрозділу, — каже Дмитро. — Та матеріально-технічна база, яка була сформована, це все його заслуга. Зокрема, евакуаційні автомобілі, на яких ми працюємо, з'явилися завдяки його зусиллям, його родині та волонтерам.

— На мій погляд, він є взірцем того медика, який має бути. Я, як його заступник, виконувач обов'язків, сподіваюсь, що ми не підвели Сергія Анатолійовича, — сказав наостанок військовий медик.

Висловлюємо співчуття рідним та близьким Героя! Вічна пам'ять!

«Іноді працювали 24/7: ми вдень, батьки — вночі»

ВІКТОР СКРИПНИК, RIA, (067)1079091

До редакції звернулася працівниця одного з вінницьких рекламних агентств пані Анастасія. Попросила оприлюднити пропозицію їхнього колективу. Розповіла, що можуть надавати допомогу у непрофільному виді діяльності. Точніше, вони вже робили це. Протягом минулої осені й зими працювали з одним із вінницьких ательє.

Тепер воно припинило замовлення. Тим часом рекламисти набули нових навичок і готові продовжувати роботу з іншими партнерами.

Про який вид діяльності йде мова?

— У нашому агентстві є лазерний верстат для порізки пластин, — продовжує розповідь пані Анастасія. — Одного разу до нас звернулися з ательє з пошиття одягу. Запитали, чи можемо

здійснити викройки з цупкої тканини окремих елементів для пошиття медичних сумок.

Співрозмовниця уточнює, що її колеги, які працюють на лазерному верстаті, частково змінили технологію і спробували задовольнити прохання майстрів ательє. Це їм вдалося.

Так почалася співпраця двох колективів, що мають різний профіль діяльності.

— Щоб трохи уявити роботу, яку ми виконували, скажу, що для пошиття медичної сумки треба було виготовити від 15-ти і більше елементів, — говорить Анастасія. — Це робив наш колектив. Був період, коли працювали 24/7. І це не перебільшення. Мій чоловік із колегами трудилися зранку до 11 вечора, а тоді їх змінювали батьки, які трудилися вночі, о восьмій ранку ми змінювали їх.

За словами співрозмовниці,

працювати доводилося з різними видами тканин, зокрема, із замшем, флісом. Виготовляли деталі для пошиття камуфляжного одягу, курток, шапок, рукавичок, розгрук...
Коли запитав про оплату за виконану роботу, пані Настя сказала, що грошей вони не брали. Працювали на благодійних умовах.

— За допомогою до партнерів зверталися тоді, коли після порізки багатьох рулонів тканин у нас набігла велика сума за електрику, — говорить співрозмовниця. — Нам допомогли розрахуватися, за що вдячні партнерам.

Нині у колективі рекламистів нема таких замовлень. Пані Настя звертається до тих, кому потрібні аналогічні послуги. Вони готові й надалі допомагати військовим. Знову ж таки на волонтерських засадах.



Волонтери працювали з різними видами тканин, зокрема, із замшем, флісом. Виготовляли деталі для пошиття камуфляжного одягу, курток, шапок, рукавичок, розгрук...

Каже, це внесок їхнього колективу у нашу майбутню Перемогу. Пані Анастасія залишила номер телефону, за яким можна звернутися з цього приводу, — 063-12-99-500.

мер телефону, за яким можна звернутися з цього приводу, — 063-12-99-500.

Щотижневик «RIA»
Свідчення про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ХМ №1069-427 ПР від 30.06.2020 р., видане Міністерством юстиції України

Зареєстрований та видається з березня 1993 року.

Засновник: ТОВ «РІА Холдинг».

Видавець з 2006 року — ТОВ «Видавництво «РІА»; адреса: 21032, м.Вінниця вул. Ширшова, 3а

Поштова адреса редакції:
21016, Вінниця-16, а/с 5808.

Ця газета надрукована на папері, що наданий нам в якості гуманітарної допомоги та за підтримки компаній: АНРВУ, WAN-IFRA, Agora, Norske Skog, БО «УСЛ» та Kinstellar.

Замовл. № 230113 Наклад 17 900

Наші координати:
Вінниця, Хмельницьке шосе, 2а (гот. профспілок, напроти «Книжки»), 6 поверх, e-mail: reklama@ria.ua

Головний редактор:
Вадим ПАВЛОВ

Видавничий редактор:
Наталія ПИСКУНІЧЕВА

Газета є членом
Всесвітньої Асоціації Новинних Медіа WAN-IFRA



тел. (0432) **555-111** (багатоканальний)

Редакція не завжди поділяє думку авторів публікацій та не несе відповідальності за зміст реклами та оголошень.

Літеросполучення «РІА» (в тому числі в сполученні з будь-якими словами та зображеннями), а також графічне зображення вказаного, заборонені до копіювання авторськими правами.

Інформація для публікацій надається інформаційним агентством ТОВ «Видавництво «РІА»; код ЄДРПОУ 34095069; адреса: 21032, м.Вінниця вул. Ширшова, 3а; свідчення про державну реєстрацію інформаційного агентства як суб'єкта інформаційної діяльності серія КВ №194-57Р від 12.08.2009 р.

Передплатний індекс: 40030.
ВИМАГАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ В БУДЬ-ЯКОМУ ВІДДЕЛЕННІ ЗВ'ЯЗКУ УКРАЇНИ

20MINUT.UA

Відруковано в друкарні ТОВ «Прес-Корпорейшн Лмітед» м.Вінниця, вул. Чехова 12-а тел. (0432)55-63-97, 55-63-98

«БУВАЛО, ОРКИ ПІДХОДИЛИ НА 10-15 МЕТРІВ...»

Герої війни ■ Боєць 71 окремої егерської бригади ДШВ Владислав із Крижополя розповів, як стримують ворога на Бахмутському напрямку. Хто він, цей відважний воїн? Що кажуть про 25-річного військового його батьки, а також земляки?



ВІКТОР СКРИПНИК, RIA,
(067)1079091

Владислав — заступник командира одного з підрозділів 71-ї окремої егерської бригади Десантно-штурмових військ. Бригада веде бої в районі Бахмута, а також обороняє важливий для наших військових населений пункт — Часів Яр. Воїн під час розмови навів приклад «дивної» поведінки ворога, а також розповів про втрати росіян на одній невеликій ділянці.

ПОНАД 50 ВБИТИХ РАШИСТІВ

Чоловік каже, що рашисти взагалі не вважають людей за людей. Схоже, у них не йде мова про те, щоб берегти своїх. Наш військовий підтвердив це на конкретному прикладі.

— Три дні росіяни йшли одні-

єю посадкою, а ми три дні їх там знищували, — говорить Владислав. — Ми їх знищуємо, а вони все одно йдуть один за одним тим самим маршрутом.

За словами військового, аеророзвідка підтвердила понад 50 трупів у цій посадці. На невеликій ділянці це серйозні втрати. І вони через те, що не беруть своїх людей. Каже, втрати у ворога в рази більші, ніж у нас.

Як стверджує військовий, наші десантники відповідально ставляться до своїх людей. Така сама відповідальність у догляді за зброєю. Всі однаково роблять свою роботу.

— Пригадую, під Опитним зустрів військових, яким уже по 50-53 роки, вони просто мисливці, — говорить Владислав. — Але вони там таке чудили, таке витворяли! Настільки високий бойовий дух у людей!

Навіть у підвал не спускалися

при обстрілі. Один каже, я залишуся тут, бо хочу москалів на першому поверсі кришити.

Владислав упевнено говорить про високий бойовий дух у його побратимів. Вважає, що він такий завдяки внутрішній ситуації у їхньому колективі. Хлопці знають, за що воюють, бачать, що це їм вдається, тому готові йти далі до Перемоги.

— У нашій Перемозі ніхто з нас не сумнівається, — каже Владислав. — У нас просто нема іншого вибору — тільки перемагати.

Напрямок, де стоїть 71-а егерська, складний. Ворог намагається контролювати шлях під'їзду до Бахмута. Штурми відбуваються щодня по багато разів. «Єгерці» їх зупиняють, ламають плани рашистам.

Бійці ведуть бій повсюди — у лісах, полях, посадках, населених пунктах. Кажуть, ще тільки не десантувалися з літаків і не плавали під водою, а так скрізь уже воювали.

«ДУЖЕ ВІДПОВІДАЛЬНИЙ І ДУЖЕ ДОБРИЙ!»

Оксана Герасимчук, керівниця благодійного фонду «Українці для України», розповіла, що знає Владислава ще з дитинства, ще з тих пір, коли майбутній воїн ходив у дитячий садок.

Як вона написала у Фейсбуці, погляд Влада — це погляд



Після поранення Владислав побував вдома. Запропонував дівчині вийти заміж, коли повернеться з війни, вона погодилася

мега-крутого воїна. А оті його неймовірні сміховинки іскряться і заряджають позитивним настроєм усіх довкола.

— Із посмішкою про серйозні речі може тільки він, наш Владик, — каже Оксана Герасимчук.

Жінка характеризує свого земляка словом «дуже».

— Він дуже серйозний, дуже відповідальний, дуже старанний і дуже добрий, — каже керівниця волонтерського фонду і додає: — Дуже син, дуже брат, дуже внук, дуже друг. У нього все гарне «дуже», бо він дуже Людина. Він, якби міг, то обійняв би і прикрив весь світ від болю і горя.

Пані Оксана уточнила, що Вла-

дислав майже з перших днів став на захист країни від російських окупантів. За її словами, він ніколи не скаржиться, мужньо переносить всі випробування, бо він — Захисник.

Земляки щиро дякують своєму захиснику, чекають його вдома з Перемогою.

Окрему подяку висловлюють батькам — Наталії та Івану за виховання сина-патріота і щирої людини.

Переглянути сюжет про нашого земляка і його побратимів можна на фейсбук-сторінці Командування Десантно-штурмових військ за посиланням: <https://fb.watch/jp32vf9ean/>

Після закінчення торгового поїхав здобувати звання офіцера

Батько Владислава — пан Іван у розмові з автором публікації розповів, як син став військовим. Владислав закінчив Вінницький торгово-економічний інститут. У нього військове звання молодший лейтенант. Здобув його у Житомирі на базі одного з тамтешніх вишів.

Після навчання працював у Вінниці на одному з приватних підприємств.

— З самого ранку 24 лютого Владислав пі-

шов на автовокзал, о п'ятій годині мав їхати з Крижополя у Вінницю, — розповідає батько. — Ми його, як кажуть, зняли з автобуса. Першими дізналися, що почалася війна. Син одразу пішов у військкомат. Уточнили його дані і сказали чекати. У травні отримав повістку.

У складі 71-ї окремої бригади ДШВ звільняв Ізюм, брав участь у боях під Соледа-ром. Зазнав контузії, дістав поранення.

Вдома чекає наречена

Після поранення перебував деякий час вдома. Саме тоді запропонував своїй дівчині вийти за нього заміж.

Тепер вона чекає коханого з Перемогою.

Тоді й відсвяткують весілля.

З військовим спілкуються в телеграм-каналі. Батько каже, що бували випадки, коли син давав про себе знати один раз у 10 днів або й у два тижні.

— Якщо напише «живий» або поставить

плюсик, то вже радіємо з того, — розповідає пан Іван. — Чекаємо, коли виженуть рашистів, щоб діти повернулися додому. Молимося за них.

Окрім 25-річного Владислава, у їхній сім'ї ще двоє синів. Середульший служить у поліції, а найменший ще навчається у школі. Усім їм додає сил віра у нашу Перемогу. Як сказав в інтерв'ю Владислав, у нас нема іншого вибору.

РЕКЛАМА

ДІАБЕТИЧНІ ТОВАРИ ТА ЗДОРОВЕ ХАРЧУВАННЯ



42⁰⁰
Кокосовий батончик без цукру Cocosnut Bar 50 г



Новинка
69⁰⁰
Замінник цукру Green Leaf Солодка Стевія (1:4) 100 г



310⁰⁰
Вітаміни для діабетиків Doppelherz® Aktiv, 30 шт

Saharok Shop

58⁰⁰

Жувальні ведмедики без цукру Damel gummy bears, 100 г



53⁰⁰

Печиво галетне BakerVee з виноградним соком, 90 г



600⁰⁰

АКЦІЯ! Глюкометр NEWMED NEO + 50 тест-смужок



100⁰⁰

Ланцети універсальні Microlet, 25 шт



87⁰⁰

Декстроза Mivolis Traubenzucker mit Magnesium, 100 г (30шт)



125⁰⁰

Пластир еластичний фіксуєчий Omnifix Elastic 5 см x 10 м



2850⁰⁰

Сенсор моніторинга глюкози FreeStyle Libre

30⁰⁰

Кекс STEVIA шоколадний без цукру



ЗАМОВЛЯЙТЕ НА:
saharokshop.com
+ 38 066 249 67 87

РОБИТЬ РЕСТОРАН ІЗ 100-РІЧНИМ ПІДЗЕМЕЛЛЯМ У ПІДВАЛІ

Історія під ногами ■ Ресторатор Віталій Гуменюк працює над відкриттям нового закладу у Вінниці. Для цього він викупив приміщення на Єрусалимці. Несподіванкою стали додаткові квадратні метри — під закладом є підземний хід, який підприємець зберіг та хоче зробити фішкою ресторану. Роздивилися підземелля та дізналися про майбутню концепцію закладу

ВАЛЕРІЙ ЧУДНОВСЬКИЙ,
 НАТАЛІЯ КОРПАН, RIA, (063)7758334

Віталій Гуменюк, який знаний у місті як власник «Вінницької Реберні» та єдиної гондоли, робить ремонт колишнього кафе «Альмендо».

— Я його у 2019 році купив з аукціону в рамках малої приватизації, яку робила Вінницька міська рада, — каже Гуменюк. — Купив з метою, щоб зробити тут тематичний ресторан. Стиль і концепцію я поки що триматиму в секреті. Мої попередні ідеї були протестовані за чужі гроші: їх скопіювали інші люди для своїх закладів.

ХІД ЗНАЙШЛИ ВИПАДКОВО

«Альмендо» знаходиться в підвальному приміщенні на вул. Магістратська, 3. На вході різьблена вивіска з назвою закладу та старі дерев'яні двері. За спогадами старожилів, каже Віталій, тут можна було скуштувати найкращий у Вінниці жульєн. Ну і звісно, тут полюбили випивати міцні напої. — Дружина попереднього власника, після його смерті, не змогла утримувати приміщення. Так «Альмендо» і помер, — каже Віталій Гуменюк.

Проходимо всередину. Тут просторо, і видно сліди ремонту — акуратно складене в одну купу будівельне сміття, інструмент, зі стін звисають лампи.

— Тут все було глинобитне, приміщення було поділене на величезну кількість маленьких кімнат та в кожній із них своя висота

підлоги, своя висота стелі. Ми це все вичистили, — каже ресторатор.

Фундамент укріпили, відремонтували дерев'яні перекриття. А під час ремонту підвальних приміщень випадково натрапили на підземелля.

— Мені самому було цікаво брати участь у ремонті приміщення. І я тут знаходився разом із робітниками. У підвалі також було купа глини та ґрунту. Я її проштрикнув ломом, а він зайшов у порожнину на повну. Почали розчищати, збивати тинькування і побачили арки,

«Свій новий ресторан відкрию вже після перемоги України у війні», — сказав ресторатор Віталій Гуменюк

цегляне мурування, — сказав Гуменюк.

ПІДЗЕМЕЛЛЯ ВІДКРИЮТЬ ДЛЯ ГОСТЕЙ РЕСТОРАНУ

Підземний хід чоловік вирішив не засипати будівельним сміттям, а навпаки — прокопати настільки, наскільки це можливо. Долучилися до робіт дослідники з організації «Тіні.Вінниця».

Віталій згадує, що коли ті викопали ґрунт, то віднайшли «півмішка експонатів».

— Це, переважно, биті пляшки, якісь радянські медалі, стара цегла тощо. Досвідчені історики



Будинок, в якому підприємець купив приміщення, датується 1905 роком. Але Віталій Гуменюк підозрює, що будівля є старішою, відповідно, і підземелля може бути давнішим



розповіли мені, що ці речі не становлять історичної цінності. Тому я їх залишив собі, щоб у майбутньому виставити тут, в цьому ресторані, який частково буде і музеєм, — говорить Гуменюк.

Довжина ходу орієнтовно 13 метрів. Він має аркову конструкцію, доволі низький — його висота з 1,8 метра зменшилася на кілька десятків сантиметрів через бетонну стяжку підлоги.

Пройти в якийсь інше приміщення з цього ходу неможливо — він закінчується тупиком.

— Намагалися прокопуватися далі. Знайшли закладений цегляний тупик, а за ним була земля і каміння. Вирішив не прокопуватися далі, відновив кладку, щоб не було загрози для цілісності фундаменту, — каже підприємець. — До слова, накладали його на мапу і виявилось, що цей хід прямує в напрямку колишньої синагоги Лівшиця, в якій зараз спортивна школа.

Утім, за офіційною версією від міської влади, це підземелля не є

ходами. Це залишки старої каналізації, говорив Віталій.

— Я не знаю, хто б в ті часи клав каналізацію під жилим будинком та й такого розміру — 1,8 метра висота, 1,1 метра ширина. Можливо, тоді такі були будівельні норми.

Але в будь-якому разі, я збережу цей хід та буду його показувати відвідувачам: у підлозі залишив оглядові вікна, через які люди зможуть побачити арки та що є в підземеллі, — сказав ресторатор.

ТУТ МОЖЕ БУТИ МУЗЕЙ І АРХІВ ВИНА

Також у підземному ході під майбутнім рестораном будуть виставлені віднайдені експонати. Серед них обтесаний камінь з маркуванням «Gniwan 1942», ключ із зіркою Давида, пляшки з промислової частини Варшави.

— Тут можна буде зробити архів вина і скласти цікаві пляшки. Та й частину ходу використувати під господарські цілі.

Зрештою, це ж погріб, в якому можна зберігати закваску, вина тощо, — говорить Гуменюк.

Питаємо, скільки тут ще триватиме ремонт? Коли відбудеться відкриття нового закладу?

— Наразі ремонт закінчений приблизно на 70%. Практично всі чорнові роботи закінчені. Залишилася найдорожча частина — косметичний ремонт, але я наразі фінансово не готовий цим займатись. Одне вікно — 20 тисяч гривень, двері — 30 тисяч, унітаз — 20 тисяч і так далі, — відповів Віталій.

Ресторатор тільки натякнув, якою буде концепція майбутнього закладу.

— Оскільки це приміщення знаходиться в історичному районі міста Єрусалимка, то якщо тут щось робити, то це має бути точно про історію Вінниці під соусом єврейської культури у стилі львівських ресторанів. Фінальний концепт, назву закладу — я поки не розумію, — сказав Віталій Гуменюк.

РЕКЛАМА

ITA
<https://www.ita.in.ua> 067 431 19 21

ПРОЕКТНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ

Крута спеціалізація у Вінницькій IT-Академії

Формуємо надійний тил для українських захисників

БАНЯ НА ДРОВАХ НА БЕРЕЗІ МАЛЬОВНИЧОГО ОЗЕРА

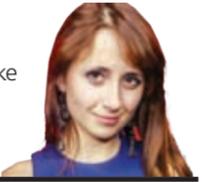
В наявності віники:

- березові
- дубові
- канадський дуб
- дубово-липові
- березово-липові
- липові
- кропиви
- вербові
- полинові
- з травами:
- * звіробою
- * м'яти
- * полину
- * кропиви

ГОТЕЛЬ ПРАЦЮЄ
 (099)65-83-530
 (099)64-12-870
 (067)15-81-289
 (066)86-90-588

80 грн
 0,5л

мед із заповідного краю



Волонтерський штаб «Українська команда» Вінниччини надав допомогу для військових підрозділів

БЛОГ

ПРЕССЛУЖБА
ВШ «УКРАЇНСКА КОМАНДА»

Волонтерський штаб «Українська команда» Вінниччини надав допомогу для військових підрозділів

Волонтерський штаб «Українська команда» Вінниччини в черговий раз забезпечив військові підрозділи тактичними аптечками та хотпаками.

«Наші військові на півдні та сході країни щодня невпинно воюють із ворогом у надзвичайно важких умовах, тому нашим головним завданням на сьогодні є збереження кожного життя наших бійців!» — зазначив Геннадій Ткачук, голова Волонтер-

ського штабу «Українська команда» Вінниччини.

Понад 50 штук військових тактичних аптечок, наповнених необхідними ліками для надання першої медичної допомоги, було передано бійцям 4 окремої танкової бригади. Кожна аптечка включає в себе турнікет X2, оклюзійну пов'язку, військовий компресійний бандаж типу «Ізраїльський», декомпресійну голку, гемостатичний тампонаж, назофарингеальний повітропровід, термоковдру, ножиці, рукавички та маркер.

«Індивідуальна тактична аптечка стандарту НАТО являється невід'ємною частиною спорядження військовослуж-

бовця. Наші волонтери сформували кожен аптечку чітко і правильно згідно зі стандартом та рекомендаціями», — зауважила голова виконавчого комітету Волонтерського штабу «Українська команда» Вінниччини Юлія Дьомкіна.

Також понад чотириста хотпаків волонтери особисто передали до різних військових частин нашої армії, аби зігріти теплом кожного нашого військового.

Слід зазначити, що Волонтерський штаб «Українська команда» Вінниччини з початку повномасштабного вторгнення на постійній основі підтримує різні підрозділи наших військ усім, у чому є потреба та необхідність.



Волонтерський штаб «Українська команда» Вінниччини організував гуманітарну допомогу сім'ям із дітьми.

У Вінниці минулого тижня Волонтерський штаб «Українська команда» Вінниччини та Фонд Людмили Станіславенко двічі проводили видачу гуманітарної допомоги внутрішньо переміщеним, багатодітним та малозабезпеченим сім'ям із дітьми.

У такий складний для нашої країни час волонтери об'єднали свої зусилля і змогли забезпечити максимальну кількість громадян, котрі потребували допомоги, необхідними дитячими наборами.

«Ми зуміли двічі за тиждень організувати проведення гуманітарної допомоги для родин із дітьми. Лише

за першу видачу понад 200 родин змогли отримати набір із підгузків та дитячого харчування, підібраний відповідно до вікової групи. А за наступної благодійної допомоги містянам було передано більше 150 наборів із дитячим харчуванням, що включали в себе сухі сніданки та фруктові пюре з різноманітними смаками від кількох виробників. Вважаємо це гарним результатом нашої плідної співпраці задля допомоги та підтримки громадян», — розповідає голова Волонтерського штабу «Українська команда» Вінниччини Геннадій Ткачук.

Одержати на безоплатній основі такі дитячі набори містяни могли, завчасно зареєструвавшись на сторінках соціальних мереж волонтерського

штабу чи благодійного фонду.

«Приємно бачити вдячність та радість кожного, хто зміг прийти та отримати допомогу. Розуміння того, що на сьогодні багато хто ще потребує нашої підтримки, спонукає ще більш активно працювати в цьому напрямку. Широ влячна моїм партнерам за співпрацю у такій допомозі діткам, адже завдяки цьому нам вдалося порадувати матусь та їх дітей», — каже громадська діячка Людмила Станіславенко.

Щоразу, надаючи допомогу, благодійники вірять, що таким чином наближають нашу перемогу, тому невпинно продовжують працювати і надалі задля підтримки наших громадян.



Instagram:



Facebook:



Telegram:



УКРАЇНСКА КОМАНДА
ВОЛОНТЕРСЬКИЙ ШТАБ
ВІННИЧЧИНИ

ХЛІБ ДЛЯ ФРОНТУ ВИПІКАЮТЬ У БУШІ У 100-ЛІТНІЙ ПЕЧІ

Як у давнину ■ Хліб, паляниці, булочки, книші з кропом, цибулею та шкварками, струдлі з вишнями, медівники — таку випічку готує колектив державного історико-культурного заповідника «Буша», що в Ямпільській громаді, для захисників країни. Їх особливість у тому, що печуть у 100-літній печі, яка збереглася у «майоровій хаті». Що це за будинок і як його зберегли?



ВІКТОР СКРИПНИК, RIA,
 (067)1079091

Про «майорову хату» розповів журналісту RIA історик, який створював заповідник «Буша», Олександр Пірняк. За його словами, нині у цьому будинку Музей ткацтва. Це одна з найдавніших будівель у селі.

ОДНА З НАЙСТАРІШИХ У СЕЛІ

Цей будинок називають у Буші «майорова хата». Зведений на початку ХХ століття. Його будували заможні люди, радянська влада називала таких куркулями. Сім'ю репресували, а будинок забрали у власність створеного колгоспу.

Через деякий час у ньому оселився військовий у званні майора. Він одружився на місцевій дівчині. Відтоді і дотепер будівлю називають у селі «майорова хата».

Під час роботи на посаді директора заповідника Олександр Пірняк викупив будинок для потреб їхнього закладу. Каже, планували створити в ньому експозицію на тему бушанських

легенд. Запросили художника Олексія Альошкіна. Він розписав будівлю у тематичному стилі. Нині тут Музей ткацтва.

Сама піч знаходиться в іншій споруді, розташованій на подвір'ї. Вона слугувала кухнею для колишніх господарів.

— Схоже, піч робили дуже вмілі майстри, якщо вона дотепер служить людям, — каже пан

«Коли відключали електрику, то наша піч на це, ніби усміхалася, ще яскравіше палахкотіла язиками полум'я»

Олександр. — Інакше вона б уже померла.

Чоловік пригадує, як малою дитиною бачив, як «ставили піч» у бабусиній хаті.

Чернін, тобто дно, вистеляли білою глиною у перемішку з подрібненим кремнієм. І глина, і кремій є на околицях Буші. Бабуся просила діда товкти кремій, потім замішувала його з глиною і вистеляла дно печі. Стіни і верх-



— Хліб із печі має душу і силу, що передається нашим воїнам. Тому ми обов'язково переможемо, — каже Ірина Захарчук

ню частину обробляли звичайною глиною.

— Якщо майстер допускав навіть невелику похибку, коли мурував піч, спекти у ній гарний хліб було неможливо, — каже співрозмовник. — Буханці або підгорали знизу, чи зверху, або залишалися недопечені... Господині були безсилі щось виправити.

Піч у «майоровій хаті» служить дотепер, значить зроблена добротно.

ТАКІ БУХАНЦІ НЕ ПЛІСНЯВІЮТЬ

Нині стара піч працює для ЗСУ. Так каже директор заповідника «Буша» Ірина Захарчук. Про те, як очолюваний нею колектив підтримує захисників країни, пані Ірина розповіла місцевому виданню «Ямпільські вісті».

— Інколи від військових доводилося чути, що доставлений їм хліб пліснявіє, — говорить Ірина Захарчук. — Ми вирішили розпалити нашу піч і спробувати спекти для хлопців на передовій наш хліб. Давнім рецептом поділилася наша колега Наталя Березовська. Дружно взялися до роботи.

Хліб із Буші уже доставляли у Бахмут і Херсон. У Бахмуті, крім військових, ним смакували діти, які знаходилися у пункті незламності.

Один буханець важить півтора кілограма. Печуть у великих формах. Працівниці заповідника стали згадувати рецепти інших випічок. Дуже смачними виходять у них книші. Так у селі називають хліби з додаванням кропу, цибулі, шкварок.

Булочки і печиво теж до смаку. Печиво роблять двох видів — ме-

дове і прісне. Струдлі печуть з вишнями і горіхами.

Ірина Захарчук розповіла, що одного разу військові попросили у них смаколиків, які б довго зберігалися і при цьому були калорійні. Щоб дістав з кишені — і вгамував голод на деякий час. Замовлення виконали, передали хлопцям медівники.

— Стара піч дихає, шепоче, ніби хоче розповісти нам про давні часи, — образно говорить пані Ірина. — Це вже її третя війна. Вона рятувала людей у Першу і Другу світову, тепер служить нашим захисникам. Вона є джерелом сили і тепла, зокрема, і душевного. Коли відключали електрику, то наша піч на це, ніби усміхалася, ще яскравіше палахкотіла язиками полум'я.

Випічку працівники заповідника «Буша» передають на фронт через волонтерів.

Як у вінницькому училищі допомагають переселенцям

ЛАРИСА ОЛІЙНИК, RIA, (067)5267352

У Вінниці знайшли прихисток більше 46 тисяч людей. Третина з них — діти. Фактично 12% жителів громади — це внутрішньо переміщені особи.

Наразі у Вінницькій області є два училища, у яких перебуває найбільша кількість внутрішньо переміщених осіб. Одне з них — «Центр професійно-технічної освіти № 1», що у Вінниці. Зараз у гуртожитку профтехучилища мешкає понад сто переселенців.

Директор ЦПТО № 1 Валерій Дяків розповів, що за рік війни у закладі зупинилося транзитом понад 2 тисячі людей. До 1 вересня на постійній основі тут проживали близько 500 людей. Відколи почалася деокупація, людей поменшало — частина з них повернулася додому. Зараз у закладі найбільша кількість переселенців з Харківщини, Донеччини, Луганщини та Херсонщини.

— Яка б кількість людей не приїжджала, для них знаходили місце на ніч та надавали

базові послуги — гарячий душ, їжа тощо, — розповідає директор училища Валерій Дяків. — За ніч сюди могло прийти 600–700 людей, наша їдальня працювала в цілодобовому режимі.

Зараз у закладі організоване одноразове харчування, що розраховане на понад 60 людей.

Хліб для ВПО, які мешкають у училищі, спочатку привозили волонтери та місцеве підприємство. З листопада постачання припинили. Тож в училищі взялися за справу самі.

— Тепер хліб учні та майстри училища печуть під час практичних занять. Сировину надає міська рада та волонтери, — каже Валерій Дяків. — Обладнання та форми для випікання хліба надала ГО «Подільська агенція регіонального розвитку».

Нині в центрі профтехосвіти № 1 майже щодня випікають понад 50 буханок хліба для понад сотні вимушено переміщених осіб, які тимчасово проживають у гуртожитку цього навчального закладу.

— Випікаємо за потреби, адже зменшилася кількість переселенців, яка у нас харчується, — говорить директор ПТУ. — Кухні поробили людям у гуртожитку досить якісні і вони самі собі готують.

Для переселенців тут створили належні умови, є кімната для дозвілля та навчання дітей із необхідним обладнанням, передбачене одноразове харчування та можливість випрати речі, самостійно приготувати їжу тощо. Дехто з переселенців вже навіть працевлаштувався та здобуває нову спеціальність.

Нещодавно Центр професійно-технічної освіти № 1 став переможцем Міжнародного проєкту від EU4Skills, у межах якого внутрішньо переміщені особи зможуть пройти короткострокові курси, які дозволять безкоштовно здобути нову робітничу професію упродовж невеликого терміну (від 1,5 до 3-х місяців) та отримати сертифікат.

Серед запропонованих професій, які зможуть здобути учасники проєкту у закладах професійно-



Щодня в училищі випікають понад 50 буханок хліба для переселенців. Учні та майстри училища печуть запашні буханці під час практичних занять

технічної освіти Вінниччини: токаря, слюсаря із ремонту колісних транспортних засобів, зварювальника.

— У нас 30 токарів, автослюсарів 60, в деяких почалася виробнича практика. Це цікаво і

перспективно, — каже Валерій Дяків. — Є у нас і представники релокованих підприємств, вони в нас перенавчаються. Вони мають бути мобільними на ринку праці, тому здобувають додаткові професійні навички.

«ЦІ РЕЗУЛЬТАТИ — ПОЧАТОК ВЕЛИКОГО ШЛЯХУ»

Зірка ■ Чемпіон і рекордсмен України зі штовхання ядра Роман Кокоско у Португалії показав найкращий результат європейського сезону. Тепер мріє про участь в Олімпійських іграх

ЄВГЕНІЙ МИХАЙЛІВ, RIA,
(098)8591459

У Вінниці нагородили спортсменів, які останнім часом здобували медалі на міжнародній арені, прославляли місто, область і Україну. Зокрема, вшанували переможців і призерів Кубка Європи з легкоатлетичних метань, Кубка світу зі спортивної акробатики, міжнародного турніру з художньої гімнастики в рамках Гран-прі «Miss Valentine» і міжнародного рейтингового турніру з тхеквондо «Bolgaria Open G2».

Вінничанин Роман Кокоско посів перше місце у Кубку Європи з метань, що пройшов у Португалії. Він штовхнув ядро на 21,52 метра. Це був найкращий результат сезону у Європі, а також особистий рекорд вінничанина на повітрі. До речі, Роман є й чемпіоном і рекордсменом України.

За словами легкоатлета, із погодою у Португалії сильно пощастило, адже температура сягала 25 градусів на сонці. Роман Кокоско розповів, що любить змагатися просто неба, хоча після зимових тренувань у манежі, було й трохи незвично.

Вінничанин налаштувався на призові місця на Кубку Європи, але не сильно на цьому заціклювався. Головним завданням Роман Кокоско вважав зробити у секторі все правильно в технічному плані

і психологічно бути готовим до будь-якого розвитку подій.

Першим і одним із нинішніх тренерів Романа є викладачка Вінницького педуніверситету Тетяна Дідик, дружина славетного ексрекордсмена світу із важкої атлетики Сергія Дідика. Вона наголосила на тому, що чинний володар Кубка Європи є винятком із правил. Зазвичай легкою атлетикою діти захоплюються у сім-дев'ять років. А Роман Кокоско почав займатися нею лише під час навчання у Вінницькому педуніверситеті.

Зазвичай легкою атлетикою діти захоплюються у сім-дев'ять років. А Роман почав займатися нею в університеті

— Роман родом із села Юрківка (Тульчинський район). Коли почав навчатися у вінницькому виші, його вага при значному зрості складала лише 78 кг. Роман вирішив позайматися пауерліфтингом, аби підкачати м'язи. Згодом перейшов на легку атлетику, почав тренуватися у мене, — розповідає Тетяна Дідик.

За її словами, нинішні результати Романа — це лише початок великого шляху. Його мета — участь та успішний виступ на Олімпійських іграх.



Роман Кокоско у Португалії штовхнув ядро на 21,52 метра. Це був найкращий результат сезону у Європі, а також особистий рекорд у змаганнях просто неба

Перемоги вінничан на Кубку світу

Директор Вінницької спортивної школи зі складно-координаційних видів спорту Наталя Голяк і старший тренер збірної України зі спортивної акробатики Юрій Голяк розповіли про звитяги наших спортсменів на Кубку світу та престижному міжнародному турнірі, що відбувалися у Португалії. Вони повідомили, що це було наймасовіше акробатичне змагання на планеті. Там на килим виходили близько 1500 спортсменів із 24 країн.

За такої серйозної конкуренції вінничани отримали низку нагород. На Кубку світу наша жіноча трійка (Каріна Островська, Еліна Козачанська і Аліна Пугач) виборола срібло. А на міжнародному турнірі золото здобули наша жіноча

пара (Рузання Вечерук і Ангеліна Чернявська) і чоловіча пара (Артем Шаповал, Гліб Гончарук), срібло — чоловіча група (Володимир Репетій, Микола Сорока, Микола Хасанов, Дмитро Борщевський). — У Португалії було багато сильних конкурентів. Але, завдячуючи тренерам і хореографам, нам вдалося виступити вдало, — сказала Рузання Вечерук. Загалом 27 спортсменів отримали подяки та подарунки комітету по фізичній культурі та спорту. Його голова Сергій Краєвський наголосив, що після перемог вінничан у Португалії, Болгарії та Туреччині піднімали прапор України, що засвідчує незламність нашої держави. Під час війни це надзвичайно важливо.

Перемогли команду Прем'єр-ліги

ЄВГЕНІЙ МИХАЙЛІВ, RIA, (098)8591459

Вінницька «Нива» вже втретє у нинішньому міжсезонні зіграла проти команди Прем'єр-ліги України. Вона провела поєдинок у гостях проти ФК «Львів», який очолив новий досвідчений головний тренер Анатолій Безсмертний. Нагадаємо, перед цим нивівці спарингували проти «Чорноморця» (Одеса) і «Колоса» (Ковалівка).

На початку першого тайму рахунок відкрив гравець «Ниви» Віталій Кольцов. Після подачі захисник ФК «Львів» невдало вибив м'яч. А нивівець, який перебував майже на лінії штрафного майданчика, з напівоберту влучно пробив у ціль.

Після перерви команда з елітного дивізіону зрівняла рахунок. Але «останнє слово» залишилося саме за нивівцями. Вирішальний м'яч провів головний голеадор нашого клубу, граючий президент «Ниви» Артур Загорулько. Він використав помилку захисника, вдало зіграв

на перехопленні і реалізував вхід віч-на-віч із голкіпером. Отже, 2:1 на користь нашої команди.

ФК «Нива» подякувала ФК «Львів» і його головному тренеру Анатолію Безсмертному за можливість помірятися силами із командою з елітного дивізіону.

— Після перемоги над ФК «Львів» жодної ейфорії не відчуваємо. Адже попереду важливі ігри чемпіонату України, до яких треба наполегливо готуватися, — сказав Артур Загорулько.

За словами керівництва нашого клубу, у нинішнє міжсезоння воно цілеспрямовано влаштувало спаринги «Ниви» проти команд Першої ліги і Прем'єр-ліги.

— Ми хотіли показати нашим футболістам, що вони спроможні боротися на рівних проти клубів вищих дивізіонів, у цьому немає нічого неймовірного. Це гарний стимул для гравців, аби вони прагнули підвищувати свій рівень, — сказав Артур Загорулько.

Перед поновленням чемпіона-



В атаці — граючий президент «Ниви» Артур Загорулько. Провів вирішальний м'яч у ворота львів'ян

ту України у нашої футбольної команди майстрів залишився ще один контрольний поєдинок. Першого квітня у Чернівцях «Нива» гратиме проти першолігової «Бу-

ковини». А вже восьмого квітня матчем проти «Чайки» (Петропавлівська Борщагівка) вінницькі футболісти поновляють виступи у Другій лізі.

КОРОТКО

Сімейний шаховий турнір

■ У Вінниці вперше за останні десятиріччя відбувся сімейний шаховий турнір. Грали на базі Палацу дітей та юнацтва за підтримки міського департаменту молодіжної політики, відділення НОК України, меценатів Олександра Козаченка і Володимира Околіти.

Стартували 32 команди. Серед учасників були не лише вінничани, але й вимушені переселенці із Маріуполя і Харкова, шахісти Бару, Великої Кісичі (Могилів-Подільський район) тощо. Змагання мало благодійний характер. На потреби ЗСУ зібрано близько 5,5 тисячі гривень.

Перемогою родина Шафірів — мама Жанна, сини Євгеній і Володимир. Срібло здобула команда Бондарців (тато і два сини). Трійку кращих замкнула родина вимушених переселенців із Маріуполя Пудаків. Серед команд, складених із двох гравців, на «п'єдестал пошани» піднялися команди Дембійських, вимушених переселенців із Харкова Волколупів і Немірових.

Футзальні баталії ветеранів

■ У Сосонці відбулася фінальна частина чемпіонату області з футболу серед ветеранів (від 40 років і старших). У поєдинку за третє місце команда ветеранів Чернівців перемогла ФК «Бершадь» — 3:1. А золоту здобули ветерани вінницького «ЕМС-Поділля», які виявилися кращими за земляків із «ЯСКО» — 3:2.

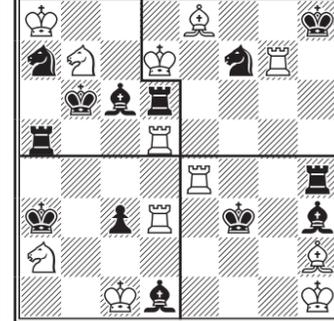
Були нагороджені провідні гравці чемпіонату. Найкращим воротарем став Олександр Костак («ЕМС-Поділля»), найкращим бомбардиром — Андрій Заводян («ЯСКО»), найкращим гравцем — В'ячеслав Омельченко («ЕМС-Поділля»).

Випуск № 12 (1249)

Двоходові задачі на кооперативний мат. Кожна з них має по два варіанти розв'язку.

Задача № 2981-2984 (Друкуються вперше)

М. Пархоменко (Вінниця)



№2 2.1.1.1

ПЕРЕВІРТЕ РОЗВ'ЯЗОК:
Газета RIA № 12 від 22 березня 2023 року

Задача № 2977
1. Сd77 Крабі 1. Крd6! Цугцванг;
1... Кра8 [Крс8 2. Са6] Ссбх.

Задача № 2978
1. f6! Загроза 2. Тd7х;
1... Т: g8 [С: f6 2. Тh6] К: f6х.

Задача № 2979
1. Тd2-d3! Цугцванг;
1... С2+!b2 2. К: С2 [Т: С3х.

Задача № 2980
1. Ke2! Загроза 2. Ф: g1х;
1... Ch2 [Сf2] He2+!f2
2. Ф: f3 [Фh3] Ф: e2 [Фh3х.

М. Пархоменко

НАВІЩО РОБИТИ БУСТЕР, ЯКЩО КОРОНА ПОСТІЙНО МУТУЄ?

Варто захиститися ■ Корона стала сезонним захворюванням — загострюється восени і навесні. І лише за останній місяць на Вінниччині захворіло майже дві тисячі людей. Хворіють дорослі, діти, військові, а вакцинація через війну відійшла на задній план. За словами лікарів, це велика помилка, особливо якщо мова про бустерну вакцину



АЛЬОНА РЯБОКОНЬ,
 RIA, (067)4333535

Що робити, якщо ви вже хворіли на ковід, робили вакцинацію дуже давно чи взагалі її не робили? Лікарі в цьому питанні одностайні — вакцинуватися. Навіщо?

За словами лікаря-інфекціоніста Федора Лапія, окрім того, що це питання національної безпеки, є більш практичні пояснення. Наприклад...

— Коли ми говоримо про ковід, також говоримо про нестримний імунітет, — розповідає Федір Лапій. — Є таке визначення стримний імунітет — це коли в нас після перенесеного захворювання зникає збудник. І нестримний імунітет — коли збудник і симптоми після перенесеної хвороби залишаються. Що і відбувається після корони. Тому ми говоримо про так званий тривалий ковід — Long COVID (визначення якого — симптоми вірусу можуть зберігатися ще кілька тижнів поспіль, а також довгостроково впливати на організм)

За словами лікаря, є наукове підтвердження, що вакцинація/ревакцинація забезпечує більш тривалий імунітет.

— Ми знаємо, що вірус мутує, утворюються нові варіанти, не так швидко як це робить вірус грипу, тим не менш це відбувається, — каже Федір Лапій. — Повторні випадки не завжди є легкими, але бустерна вакцинація забезпечує більш тривалий захист. І навіть є успіхи в тому, щоб припинилися

симптоми лонг ковіду у тих, хто перехворів.

Найбільш небезпечні симптоми Long COVID, за словами лікаря, це те, що люди, які перехворіли на корону, більше схильні до інсультів та інфарктів. І щоб зменшити цю вірогідність, потрібна бустерна доза — її позитивний вплив вже доведений.

— Крім того, є менш серйозні симптоми лонг ковіду, які теж заважають нам жити, — говорить Лапій. — Це проблеми з пам'яттю, проблеми зі сном, підвищена втомлюваність, розгубленість, не кажучи вже про спотворені чи взагалі відсутні відчуття смаку та запаху.

ТО НАВІЩО БУСТЕРНА ВАКЦИНА

За словами Наталії Гриньової, лікаря-епідеміолога обласного центру профілактики та контролю за хворобами, це можна пояснити дуже просто.

— Наша імунна система дуже розумна, з неї нічого не пропадає, — говорить лікарка. — Вона має клітинки пам'яті і вони відповідають за тривалий імунітет, щоб ми не хворіли. Але з часом, того рівня імунітету стає замало, і бустерну вакцину потрібно робити саме для того, щоб нагадати нашим клітинам пам'яті, що їм робити. Тобто бустерна доза нагадує імунній системі — потрібно включатися і знову починати працювати на повну силу.

ЩО З ВАКЦИНАЦІЄЮ У ВІННИЧАН

За словами Тетяни Бондаренко, заступниці директора обласного

департаменту охорони здоров'я, більшість вінничан могли отримати бустерну дозу щеплення ще навесні минулого року, але через війну питання щодо власного здоров'я люди відклали на потім.

— Тож на сьогодні, практично 50% дорослого населення Вінниччини має дві дози вакцини від ковіду, але ми розуміємо, що час іде і треба робити бустерну дозу, — говорить Тетяна Бондаренко. — Зараз в області лише 12% дорослого населення зробили бустерні дози, і як наслідок ми маємо зростання кількості захворілих. А ще зростання кількості людей, які потребують госпіталізації. У нас, як і по всій Україні зараз йде щотижнєве зростання ковіду.

За словами Тетяни Бондаренко, щодня реєструється 100–150 нових випадків ковіду. А 20–25 людей щодня госпіталізуються. Хворіють діти, дітей також госпіталізують. Вже є летальний випадок.

Щодня у Вінницькій області реєструється 100–150 нових випадків ковіду. Щодня госпіталізують 20–25 людей

ЯК ВАКЦИНУВАТИСЯ?

У Вінницькій області доступні всі наявні в Україні вакцини — це вакцини Pfizer, Janssen та CoronaVac.

— Не важливо вінничани ви, чи тимчасово проживаєте на Вінниччині, отримати вакцинацію чи ревакцинацію дуже просто, потрібно лише прийти в будь-який пункт щеплення чи найближчу амбулаторію, — говорить Тетяна Бондаренко. — На сайті департаменту, чи на сайті ОВА можна дізнатися, де знаходяться пункти щеплення, яких на сьогодні є 250. Де незалежно від того, має людина декларацію із сімейним лікарем, чи ні — її оглянуть і вакцинують. Також у нас продовжують роботу 60 мобільних бригад, які доволі зручні в умовах війни і перманентних повітряних тривог.

Рекомендації: між первинною вакцинацією і першою бустер-

Станом на березень 2023 року, за даними Електронної системи охорони здоров'я



ною дозою інтервал має бути — 5 місяців. Між першою і другою бустерною дозою має бути інтервал — 4 місяці.

ЧОМУ СЕЗОННІСТЬ?

Тому що піки захворюваності спостерігаються восени і навесні. За словами Федора Лапія, в жовтні 2022 року ми втрачали щодня понад 20 людей. Потім був спад. Наступний пік очікували на початку весни. І дочекалися.

— Зараз ми маємо п'ятий тиждень поспіль (кінець лютого — березень) стабільне зростання захворюваності, — говорить лікар-інфекціоніст. — Осіннього піку ми не досягли, але за минулий тиждень за офіційними даними померло 100 людей. І питання не лише в тому, що це трагедія — померли люди, питання в тому, що цих людей можна було захистити.

Лікар додає, що через повномасштабну війну медична система перевантажена пораненими, а на додачу вона завантажується ковідними хворими. Наприклад, за минулий тиждень було госпіталізовано більше 4000 хворих на коронавірус. І тут мова про людей, які мають важкий перебіг хвороби. І мова про людей, які забирають на себе медичний ресурс, коли цього можна було уникнути.

А стосовно військових Федір Лапій додає, що перед початком повномасштабної війни, охоплення вакцинації серед ЗСУ було на рівні 98%. Тому що захисників потрібно захищати.

— Зараз військові можуть вакцинуватися від усіх хвороб, не лише від ковіду, в пунктах щеплення по місцю розташування, або безпосередньо полігонах, — говорить інфекціоніст.

РЕКЛАМА

ТИМЧАСОВЕ ПРОЖИВАННЯ:
 зі всіма зручностями

- одномісні; трьохмісні;
- двомісні; чотирьохмісні номери

Центр міста, біля центрального парку!

Надаємо весь комплект документів!
 Ціни Вас приємно здивують!
 Чекаємо на Вас!

Довідка за тел.:
 (067) 79 75 779; (050) 46 10 892
 (0432) 67 32 77; (0432) 66 04 42

ITA Реєструйся на сайті: **ITA.IN.UA**

Стань професійним тестувальником

Разом з Вінницькою IT-Академією

9 місяців інтенсивного навчання і ти — **QA!**

067 431-19-21

«РЕПЕТИЦІЯ ПЕРЕМОГИ» БУЛА, ГОТУЄМОСЯ ДО ПЕРЕМОГИ»

Благодійність ■ Відбувся великий концерт «Репетиція Перемоги» від артистів та «Батальйону гарного настрою «Вінницькі». Як пройшов благодійний захід, які зірки брали участь і на що підуть кошти звідти — розповів керівник проєкту, актор та шоумен Олександр Теренчук



ЛАРИСА ОЛІЙНИК,
RIA, (067)5267352

Більш ніж 80 благодійних концертів, виступи для військових у частинах, на аеродромах та в госпіталях. Вже рік, як «Батальйон гарного настрою «Вінницькі» дає концерти у нашому місті та області, проводить благодійні заходи для збору коштів на підтримку Збройних сил України. За цей час на зібрані кошти від виступів та аукціонів вдалося придбати вже понад 100 автомобілів, різноманітного корисного спорядження, допомогти у реабілітації воїнів ЗСУ.

ОЧІКУВАЛИ КРУТИЙ РЕЗУЛЬТАТ І ОТРИМАЛИ ЙОГО

Команда «Батальйону гарного настрою «Вінницькі» складається з дев'яти учасників: шоумени Олександр Теренчук, Дмитро Голубев, співаки Дмитро Нікітін, Павло Пазюк, Ірина Томащук. Гітарист Макс Тріска, поет Андрій Штомпель, музикант Владислав Гнатовський, баяніст Анатолій Оленіч.

У минулі вихідні різножанрові артисти «Батальйону гарного настрою «Вінницькі» провели великий концерт «Репетиція перемоги» у Вінницькій філармонії.

— Ми всі працювали і очікували отримати крутий результат, — розповідає Олександр Теренчук. — А отримали значно більше — повний зал глядачів,

емоції від людей і крутий фідбек. Дуже багато нам дзвонили і писали, всім сподобалось різне. У нашому «Батальйоні» дуже багато жанрів. І кожна людина прийшла і отримала своє — хтось гумор, хтось пісню хорошу, ліричну поезію. Після завершення концерту люди піднялися і стоячи аплодувати — це дорогого вартує. Це значить, що ми заклали в нього правильний посил.

НЕ ЛИШЕ «ГИ-ГИ»

Метою заходу, за словами артиста, було показати новий формат концерту.

— Люди зараз дивно ставляться до концертів, — продовжує Теренчук. — Типу, бенкет під час чуми. Думають, що ми лише «ги-ги, ха-ха». Мета була показати віничанам, що в нас є талановиті люди, які можуть чіпляти за душу, піднімати глибокі теми. І це може бути водночас і лірично, і весело, і на одному концерті.

Крім патріотичного послуху, концерт «Репетиція Перемоги» мав благодійну мету. З продажу квитків та аукціонів, проведених під час концерту, вдалося зібрати 128 тисяч 63 гривні. За словами Олександра, на ці гроші закуплять потрібні речі для бригади Національної гвардії «Червона Калина».

— Також маємо військовим подарунком від нашого знайомого Віталія, який робить колонки, апаратуру, найкращу для українського ринку. Він зробив сам повербанк і приніс на концерт,

щоб ми передали бійцям, — розповідає шоумен. — Ця штуkenця коштує десь 40 тисяч гривень. Вона одразу може підзарядити близько 10-15 телефонів.

РОЗЧУЛИЛИ WELLBOY

Хедлайнером концерту був молодий, проте відомий український співак Wellboy. Його хіти «Вишні» і «Гуси» вже встигли полюбитися українським меломанам.

— Велбой дуже молодий хлопець, йому 22 роки, — розповідає керівник проєкту. — Він позитивний артист, дуже легкий на підйом. Ми запросили — і він одразу погодився. Написали йому в Інстаграм, сказали, що

«Ми, українці, переформатовуємося. Ми, артисти, вже не будемо, як були раніше. Пісні і вірші робимо усвідомлено»

хотіли бачити його на концерті, запитали, чи зможе приїхати? Він відповів нам прикметниками: «Прекрасно, легко!» Приїхав абсолютно безкоштовно. Після концерту ми всі разом ще посиділи в ресторані, під акордеон поспівали його пісні. То Wellboy був настільки розчулений, що повторював: «Люди, що ви зі мною робите». Йому так сподобалось у нас, що наступного дня він залишився і погуляв по Вінниці, постійно знімав і виставляв сторіс у соцмережах.

За словами Олександра Теренчука, артисти до концерту готувалися лише два тижні.

— Ми з Батальйоном працюємо вже рік, тому так швидко був сформований концерт, — говорить Теренчук. — Я був режисером кожного номера, допомагав всім і творчо, і технічно. Діма Нікітін, до прикладу, він шоу-співак. Тому додавали йому



Під час концерту «Репетиція Перемоги» вдалося зібрати 128 тисяч 63 гривні. На ці кошти закуплять потрібні речі для бригади Національної гвардії «Червона Калина»

світло і дим. Ірині Томащук підказав, що потрібно, щоб з нею дітки танцювали. Не хотів, щоб концерт починався з фанфар, тому придумав драматичний номер, прямо напередодні виступу. Я хотів, щоб початок дав глядачам розуміння, що це буде дуже глибокий концерт, щоб зачепив і тримав до останнього акорду.

«ВЖЕ НЕ БУДЕМО, ЯК БУЛИ РАНІШЕ»

За словами керівника проєкту «Батальйону гарного настрою «Вінницькі» найважче було працювати з фінальною піснею.

— Я склав попури, але не бачив загальної картини, — говорить Теренчук. — Тому що ні представники Нацгвардії, ні артисти та дитячий колектив студії Art

Fusion не могли бути на репетиціях в один і той самий час. Але все склалося під час концерту. Гімн нової армії нам підказав наш співак Паша Пазюк. Коли я побачив, як це виконують українські зірки, а ще коли побачив молитву — я вирішив це зробити, щоб було таке глибоке завершення. Мета концерту дещо важливіша. Ми, українці, переформатовуємося. Ми, артисти, вже не будемо, як були раніше. І пісні, і вірші — все робимо усвідомлено. З точки зору тих поетів і музикантів, які писали і виконували ці тексти, і дехто був навіть закатований за українське слово. І люди мають розуміти, що вони мають більше читати, знати про історію, землі де народилися.

Одна з кращих шкіл із веслування в Україні: тренер розповів про перемоги під час війни

ЛАРИСА ОЛІЙНИК, RIA, (067)5267352

Щорічно вихованці вінницької обласної школи з веслування ім. Ю. Рябчинської виборють медалі на всеукраїнському та міжнародному рівні, стають членами збірної України з веслування на байдарках і каное та виконують вищі спортивні звання. Директор спортивної школи Роман Копистинський розповідає, що попри війну, тренування проходять у будь-який сезон і за будь-якої погоди. Заважають лише повітряні тривоги.

— Змагань було мало в минулому році, — розповідає Роман Копистинський. — Після повномасштабного вторгнення нічого не проводили, багато хто поїхав за кордон. У нас діти три місяці

були в Болгарії, там безкоштовно мешкали і тренувалися. Допоміг нам у цьому олімпійський чемпіон Юрій Чебан. Потім в міністерстві дозволили змагатися дорослим, в кінці року дітям. Перший чемпіонат із марафону ми провели в червні минулого року у Вінниці, в пам'ять про нашого спортсмена Юрія Присяжнюка, який загинув у 2014 році. Це був перший чемпіонат після початку великої війни. А у вересні провели чемпіонат України в Умані. Змагань було мало, але діти завжди тренувалися.

Нещодавно вінницькі веслувальники взяли участь у відкритих онлайн-змаганнях «Спортивний фронт», які організувала новостворена Федерація веслування Миколаївської області, яку

очолив дворазовий олімпійський чемпіон Юрій Чебан.

У змаганнях взяли участь 173 спортсмени, серед яких чемпіони і медалісти Олімпійських ігор, чемпіони світу із різних видів спорту. В п'ятірку найкращих увійшли спортсмени від Вінницької області.

Зараз вихованці, разом із тренерами однієї з кращих шкіл з веслування в Україні, готуються до нових змагань.

— Першого квітня відбудеться кубок області, далі — кубок України, Європи і світу, — каже директор спортшколи. — Є в нас юнак, перспективний спортсмен Павло Тарасюк. Він на олімпійській дистанції у двійці виграв перше місце. Ми пишаємося перемогою, адже брали участь у цих

міжнародних змаганнях 45 країн світу. Спортсмену лише 16 років, на світову олімпіаду поки не потрапляє. А от після 18-ти, впевнений, підкорятиме олімпійські п'єдестали.

Зі спортивним потенціалом все добре, та от матеріально-технічна база школи веслування застаріла, дещо не відповідає сучасним вимогам.

— Звичайно, обладнання застаріле. Ми звертаємося до обласного керівництва, вони допомагають, чим можуть, але розуміємо, що війна в країні, наразі це другорядне, — каже тренер. — Інвентарю не вистачає, весел і човнів, а діток багато ходить до нас на заняття, чимало переселенців, адже заняття у нас безкоштовні.

Роман Копистинський також

є випускником цієї школи, яку очолює з 2015 року. У 2021 та 2022 році його було визнано кращим тренером — спортсмени Копистинського протягом значного періоду досягали високих результатів на Всеукраїнських змаганнях. Троє учнів тренера стали членами Національної збірної команди України з веслування на байдарках та каное.

Загалом, у Вінницькій обласній спеціалізованій дитячо-юнацькій спортивній школі з веслування імені Юлії Рябчинської заняття здійснюють 16 висококваліфікованих тренерів — викладачів з веслування, з них п'ять заслужені тренери України, дев'ять тренерів мають звання майстер спорту України. У школі займаються понад 200 веслувальників.

У ВІННИЦІ ПРЕЗЕНТУВАЛИ ВИСТАВУ ПРО СКАНДАЛЬНУ СПІВАЧКУ

Світовий хіт ■ У Міжнародний день театру режисер-постановник Тарас Мазур і Вінницький театр ім. Садовського презентували нову яскраву прем'єру — ексцентричну музичну комедію «Неперевершена». В основі постановки — реальна історія скандально відомої американської співачки Флоренс Фостер Дженкінс, яка, не маючи ні слуху, ні голосу, здобула шалену славу



ВАЛЕНТИНА КИРИЛЬЧУК,
 (096)3145155

Яскраву виставу про життя неординарної американської співачки Флоренс Фостер Дженкінс, однієї з найперших представниць «аутсайдерської» музики, що стала відомою завдяки повній відсутності музичного слуху, почуття ритму та вокального таланту, у Вінниці поставив режисер-постановник Тарас Мазур.

За основу режисер взяв п'єсу сучасного англійського драматурга Пітера Квілтера, яка користується шаленою популярністю у всьому світі: п'єса перекладена 15 мовами, а її постановку здійснено у 22 країнах світу! Як і більшість творів автора, ця неповторна п'єса присвячена мистецтву, спроможному творити дива, фантастично впливати на людей, зачаровувати, захоплювати, відкриваючи в кожному талант добра, світла, щирості і краси.

Усіма цими почуттями під час двох прем'єрних днів вистави «Неперевершена», 27 і 28 березня, запалили серця вінничан актори театру ім. Садовського: Ольга Буга, Сергій Мазур, Сергій Пакулаєв, Богдан Костюк, Світлана Басовська, Роман Хегай-Семенов, Євген Карнаух, заслужені артистки України Олена Пархоменко і Наталя Шолом, Олексій Головач та Олена Шамрай. Всю команду у фіналі глядачі заслужено зустріли бурхливими оваціями.

А найбільше оплесків, звісно, зрвали режисер Тарас Мазур і

виконавиця головної ролі Ольга Буга, яка блискуче втілила образ надзвичайної Флоренс Дженкінс — співачки, яка попри відсутність слуху і голосу, все одно зміла зачаровувати! Володіла тим особливим магнетизмом, що примушував знов і знов вслухатися у дивні руляди її голосу й скупувати квитки на концерти.

Далі — розповідаємо найцікавіші історичні факти з життя цієї без перебільшення культової особистості кінця XIX — початку XX століття.

СПІВОЧУ КАР'ЄРУ РОЗПОЧАЛА ЗА ГРОШІ СПАДКУ

Флоренс Фостер Дженкінс народилася у 1868 році у містечку Вілкс-Барре у штаті Пенсільванія. З 8 років навчалася гри на фортепіано, а у 17 заявила про своє бажання виїхати в Європу вивчати музику. Батько, багатий промисловець, відмовився оплачувати її проект, тому вона втекла у Філадельфію з лікарем Френком Торнтоном Дженкінсом, який пізніше став її чоловіком.

На життя вона заробляла, даючи приватні уроки музики. Шлюб із Френком виявився нещасливим, тож у 1902 році Флоренс із ним розлучилася. А після смерті батька у 1909 році успадкувала таку значну суму, яка дозволила їй зайнятися своєю співочою кар'єрою, про яку вона так довго мріяла і до ідеї якої несхвально ставилися її батьки і колишній чоловік.

Ще раз нагадаємо: співати Флоренс зовсім не зміла, ніяких здібностей до співу у неї не було. Та попри все вона вважала себе неперевершеною вокалісткою.

Тож завзято брала уроки у якоїсь дуже знаменитої оперної зірки, ім'я якої, крім, звичайно, самої Флоренс, знав (але так і не видав) тільки її незмінний керівник Сен Клер Бейфілд.

Активно поринувши у музичне життя Філадельфії та Нью-Йорка, Флоренс заснувала щось на зразок товариства любителів класичної музики — «Клуб Верді».

У 1912 році на власні кошти організувала свій перший сольний концерт. Далі вона стала виступати на сценах Ньюпорта, Вашингтона, Бостона і Саратоги-Спрінгс. Поступово, рік за роком, старання мадам Дженкінс увінчалися успіхом: вона стала місцевою знаменитістю у Нью-Йорку, і один раз на рік давала закритий концерт у готелі Рітц-Карлтон, на який запрошувалися тільки обрані: друзі, шанувальники, критики та колеги по цеху. У залу набивалося до 800 осіб.

Це вистава про силу мистецтва, яке здатне впливати на людей, розкриваючи в кожному дар щирості та краси

«ВОНА КУДКУДАКАЛА Й ВОЛАЛА»

Голос Флоренс був унікальним у тому сенсі, що ніхто до неї не наважувався так співати для широкої публіки (та ще й професійно).

«Вона кудкудакала й вокала, сурмила й вібривала», — писав критик Даніель Діксон у грудні 1957 року, згадуючи мадам Дженкінс.

А її постійний акомпаніатор Косме Макмун із труднощами міг придумати сміх під час її концертів.

«Коли приходив час співати, вона забувала про все. Ніщо не могло її зупинити. Вона думала, що вона велика артистка», — розповідав він.

Втім, сміх публіки, що доноситься із зали, сама Флоренс розцінювала виключно як прояв професійної задрості.

Її репертуар складався із популярних сценічних арій Моцарта, Верді, Штрауса, пісень Брамса, а також написаних нею самою й



ФОТО ДМИТРА ДАНКЕВИЧА

Головну роль у виставі «Неперевершена» зіграла Ольга Буга. Акторка блискуче втілила образ Флоренс Дженкінс, яка попри відсутність слуху і голосу, все одно зачаровувала всіх!

піаністом Макмуном. Часто мадам Дженкінс одягала для виступів «шикарні» сценічні костюми, які вона придумувала сама. Найвідомішим її образом був «Ангел натхнення» — шовкова сукня із блискітками й картонними крилами за спиною.

У 1937 році звукозаписна студія Meloton Recording запропонувала Флоренс записати грамплатівку. До цієї студійної роботи мадам Дженкінс підійшла традиційно оригінально. Всі репетиції й настроювання апаратури відкинула. Просто прийшла й заспівала — всі доріжки диску були записані з першого разу. Після прослуховування записів вона назвала їх «чудовими» і задала, щоб грамплатівки були надруковані саме з них.

У 1943 році таксі, у якому їхала Флоренс, потрапило в аварію. Співачка залишилася цілою та неушкодженою й раптом навіть виявила, що після пережитого потрясіння тепер може взяти найвищу ноту фа, чого раніше не могла. І замість того, щоб подати до суду на таксиста, вона послала йому на подяку коробку дорогих сигар.

ТРИУМФ У КАРНЕГІ-ХОЛІ І СМЕРТЬ ЧЕРЕЗ ГЛУЗУВАННЯ

Довгий час шанувальники мадам Дженкінс просили її виступити

на найпрестижнішій сцені Нью-Йорка — у Карнегі-Хол, але вона з невідомих причин відмовлялася.

Однак 25 жовтня 1944 року 76-річна Флоренс нарешті дає там концерт. Ажіотаж був таким, що всі квитки були розпродані за кілька тижнів до концерту, і ціна на них досягала 20 доларів (чималі гроші на той час!).

Через місяць після свого триумфу, 26 листопада 1944 року, Флоренс Фостер Дженкінс не стало. Ходили чутки, що вона померла, не перенівши численні глузливі відгуки критиків на виступ у Карнегі-Хол.

«Вони такі нечеми, такі нечеми!» — журилася Флоренс. Однак все говорить про те, що вона померла щасливою людиною.

За мотивами життя Флоренс було поставлено кілька п'єс, зокрема, на Бродвеї та у Лондоні. А у 2016 році вийшов фільм «Фостер Дженкінс», головну роль у якому виконала оscarоносна Меріл Стріп.

Приходьте побачити вражаючу історію життя Флоренс Фостер Дженкінс у яскравій постановці театру ім. Садовського! Найближчі покази вистави «Неперевершена» пройдуть 20 та 27 квітня.

Квитки на виставу можна придбати на сайті teatr.vn.ua та у касі театру.

Лідер збірної Віктор Циганков уперше став батьком

ЛАРИСА ОЛІЙНИК, RIA, (067)5267352

Вінгер іспанської «Жирони» та збірної України експівзахисник «Динамо» Віктор Циганков уперше став батьком — минулого тижня у нього народився син.

Із визначною подією, появою на світ первістка, Віктора привітав президент «Динамо» Ігор Суркіс, пишуть на сайті ФК: «Народження дитини — знакова подія у житті будь-якої сім'ї. Це і нові, приємні емоції, і велика відповідальність. Щиро вітаю вас із поповненням у родині та

бажаю насолоджуватися кожним моментом батьківства. Нехай ваш син росте здоровим, щасливим, якомога частіше вас радує та дарує позитивні емоції. А вам з дружиною — терпіння, витримки та взаємопідтримки. Вірю, що ця щаслива подія додасть натхнення та морального піднесення і сприятиме подальшим успіхам на футбольному полі».

Наразі Віктор перебуває на тренувальному зборі національної команди. Вінгера привітали гравці збірної та подарували йому торт. Під час привітання слово

взяв виконувач обов'язків головного тренера Руслан Ротань.

«Вітаємо тебе, бажаємо міцного здоров'я твоїй родині та синові. Ну і не зупиняйся, давай, працюй ще», — сказав Ротань.

Про дружину футболіста відомо небагато. Віктор не дуже активно афішував розвиток стосунків.

Відомо, що її звать Романа, вона із Вінниці, звідки родом і сам Віктор. Навчалася в університеті Великобританії. Спільні фото закоханих з'явилися в 2019 році. У грудні 2021 року вони заручилися, в червні 2022 року пара зіграла весілля.



Віктор перебував на тренувальному зборі національної команди. Вінгера привітали гравці збірної та подарували йому торт

АНЕКДОТИ

Якщо дитина, про яку забули батьки, ходить гуляти, вона стає гопником, а якщо сидить удома – айтішником.

– Змії пошкодував, що спокусив Адама та Єву.
– Чому?

– Коли Єва з'їла яблуко, то вона побачила у Змієві не лише тварину, а й ремінь, гаманець та сумочку.

Приходжу на курси першої медичної допомоги, питають: – Якщо людина лежить нерухомо, без ознак свідомості, що треба перевірити в першу чергу?
– Чи то не русня.

Дільничний розмовляє з дідом, злісним самогонником.
– Микитовичу, припини гнати!
– Гнав, гоню і гнатиму.
– Посадимо до чортової матері!
– Син гнатиме.
– І його посадимо!
– Онук буде.
– І онука!
– Ну, а тоді я вже вийду!

Якщо теща почала звертатися до тебе «синку», значить настала весна і на городі збирається купа роботи...

Чоловік раптово повертається з відрядження та виявляє на нічному столику сигару.
– Звідки ця сигара?
Дружина мовчить.
– Я востаннє питаю, звідки сигара?
– Та з Гавани, йолоп! – лунає з шафи.

– Тату, коли я виросту, на кого буду схожа, на тебе чи на маму?
– На мене, доню.
– Ну і кому я буду потрібна така вусата?

Василь хотів помиритися з тещою і вирішив купити їй халат.

Але все пішло не так... Теща прокинулася, коли він міряв її рулеткою.

СБУ перехопило розмову російського військового з родичами:
– Алло
– Алло, привет
– Я тут кроссовки классные нашёл, New Ballance, взял левый.
– А чего только левый?
– Потом объясню.

Оголошення в магазині: «Цигарок, на жаль, немає, «сигарет» – навіть не питайте».

– Іди їж кашу!
– Але ж ти наче суп варила?!
– Мало що я там варила.

Жінка скаржиться своїй подрузі:
– Мій чоловік така сволота!
– Що ж він таке зробив?
– Попросила у нього 200 доларів на косметичні процедури, а він уважно подивився на мене і дав 500.

Чоловік викладає з домашнього бару всі спиртні напої і акуратно складає все в спортивну сумку. Дружина його питає:
– Колю, навіщо нам стільки? Адже ми тільки на два дні на дачу їдемо!
Чоловік:
– Це не ми, Люсю, на два дні їдемо на дачу... Це наш син удома на два дні залишається!

– А ти кумедний! Давай сходимо ввечері до ресторану?
– Настю... Я б з радістю, але мама не пускає.
– Яка ще мама, тобі 24 роки?
– Мама моєї дочки...

Дружина говорить чоловіку:
– Любий, за все моє життя в мене було тільки два справжні чоловіки!
– А хто другий?
– Так ти й першого не знаєш.



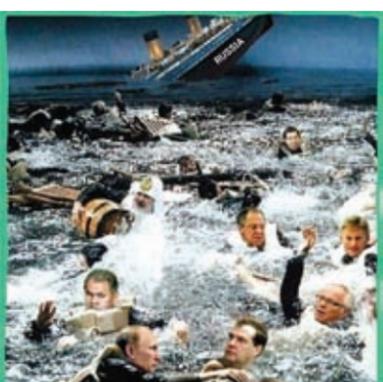
Шкільний розклад на 2022-2023 навчальний рік

Пн.	Вт.	Ср.
Русофобія	Русофобія	Русофобія
Русофобія	Русофобія	Русофобія
Русофобія	Русофобія	Русофобія
Русофобія	Русофобія	Русофобія
Русофобія	Русофобія	Русофобія
Русофобія	Русофобія	Русофобія
Чт.	Пт.	
Русофобія	Русофобія	
Русофобія	Русофобія	
Русофобія	Русофобія	
Русофобія	Русофобія	
Русофобія	Русофобія	



ПОГОДА У ВІННИЦІ

	GISMETEO	SINOPTIK	METEO.UA
СЕРЕДА 29.03	+0 -1	+2 -3	0 -5
ЧЕТВЕР 30.03	+8 -2	+7 -3	+4 -3
П'ЯТНИЦЯ 31.03	+8 +3	+8 +2	+4 0
СУБОТА 1.04	+16 +5	+13 +6	+12 +4
НЕДІЛЯ 2.04	+11 +8	+13 +6	+10 +7
ПОНЕДІЛОК 3.04	+10 +7	+11 +6	+11 +7
ВІВТОРОК 4.04	+11 +5	+9 +3	+10 +5



ДОПОМОЖІТЬ ЗНАЙТИ
Втікла собака Кобель 5 років **РОКІ**
ВИНАГОРОДУ ГАРАНТУЄМО
тел. 063 488-05-00, 093 920-01-00 Олег



ГОРОСКОП

ОВЕН
Будьте готові відповісти за свої слова. Цілком ймовірно, що найкращою схемою дій зараз буде спонтанність. Намагайтеся нічого не планувати і не напружуватися, найімовірніше, все складеться само собою.

ТЕЛЕЦЬ
У справах бажано дотримуватись планів, навіть якщо вам доведеться розраховувати лише на свої сили. Вам необхідно зараз постійно бути в курсі подій, щоб не пропустити важливу інформацію.

БЛИЗНЮКИ
Цього тижня межі вашого впливу можуть розширитись. З'явиться шанс розпочати новий проєкт. В особистому житті трапляться саме ті зміни, яких ви давно прагнули. Можливі переїзди або початок ремонту.

РАК
Не купуйтеся на лестощі, дивіться на свої вчинки критично і не бійтеся визнати помилки. Зустріч зі старими друзями у першій половині тижня відкриє нові перспективи. Краще не робити жодних кардинальних кроків.

ЛЕВ
Обережніше з новою інформацією, вона може виявитися спотвореною. У вас вдало пройдуть ділові переговори та підписання документів. Від знайомих можуть надійти пропозиції, які будуть дуже корисні.

ДІВА
Цього тижня не виключене розчарування. Багато чого виявиться зовсім не таким, як вам уявлялося. Проявіть більше уваги до деталей. Щоб уникнути двозначних ситуацій, постарайтеся на службі говорити лише про робочі проблеми.

ТЕРЕЗИ
Цього тижня на вас можуть чекати події, які відкриють перед вами великі можливості. Але не йдіть навіть на дрібязковий ризик, усі дії мають бути детально зважені. У суботу люди чутливі можуть побачити та почути те, що не дано знати іншим.

СКОРПІОН
Усі неприємності відійдуть, нарешті, на другий план. Вас чекає успіх у справах, кохання та романтика. Виявіть щедрість, і вам відплатять тією ж монетою. Намагайтеся не зупинятися на досягнутому, рухайтесь вперед.

СТРЕЛЕЦЬ
Можливі численні поїздки та відрядження, натомість і прибутки збільшаться. Якщо вам потрібна допомога, ви можете розраховувати на своїх друзів. У п'ятницю ділові знайомства можуть відкрити перспективи.

КОЗЕРІГ
У вас накопичилося багато справ і проблем, настав час зайнятися їх вирішенням. Але не намагайтеся зробити все одразу, починайте з найголовнішого. На роботі намічаються нові цікаві перспективи, не прогайте шанс.

ВОДОЛІЙ
Світ ставиться до вас доброзичливо, використовуйте це, будьте енергійними. У середині тижня може статися важлива подія, яка дозволить домогтися просування службовими сходами.

РИБИ
Не починайте діяти, не визначившись із цілями. Не надто довіряйте фактам та цифрам, якщо ваша інтуїція опирається прийняттю, здавалося б, очевидного рішення, тут щось не так, і до неї слід дослухатися.